

ปี 1991 ผมไปเป็นอาจารย์ที่อเมริกา ผมได้พบกับนักเทคนิคการแพทย์ด้านการวิเคราะห์เซลล์ทำหนังสือที่ห้องปฏิบัติการ ท่านบอกกับผมว่า ท่านป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้และลูกลามไปที่ตับ เมื่อหลายเดือนก่อนมีอาการปวดบริเวณตบอย่างรุนแรง แพทย์ได้สวนและฝังสายยาระงับปวดเข้าที่หลอดเลือดใต้ผิวหนัง เนื่องจากต้องให้ยาระงับปวดเป็นระยะๆ ปัจจุบันไม่มีอาการปวดแล้ว สามารถทำงานได้เป็นปกติ เขากล่าวต่อไปอีกว่า งานวิจัยที่ทำอยู่ขณะนี้ก็มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้ เขาต้องมีชีวิตต่อไปได้อย่างน้อยหนึ่งปีเพื่อทำงานวิจัยชิ้นนี้ให้สำเร็จ เขายังพูดกับผมด้วยท่าทีที่จริงจังว่า “ยมบาลสัญญากับผมแล้วว่า ถ้างานวิจัยนี้ไม่เสร็จ จะไม่อนุญาตให้ผมไปรายงานตัวที่ยมโลก” พูดจบท่านก็เดินยกไหล่ ขยิบตาให้ผมอย่างไม่แคร์ต่อโรคร้ายที่กำลังรุมเร้า

หนังสือประวัติกินเนสบุ๊กได้บันทึกสถิติของผู้ป่วยรายหนึ่งที่ได้รับการผ่าตัดจำนวนครั้งมากที่สุดในโลกถึง 889 ครั้ง ผู้สร้างสถิติรายนี้คือ นายจอห์นสัน ช่างไฟฟ้าชาวอเมริกัน เขาป่วยเป็นโรคมะเร็งผิวหนังเมื่อ 30 ปีที่แล้ว จากนั้นมันได้เริ่มลูกลามไปยังกระดูกและอวัยวะภายใน จากนั้นเขาก็เริ่มรับการผ่าตัดนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ใบหน้า คอ มือ แขน หลัง สมอง และถุงน้ำดีล้วนมีร่องรอยคมมีดหมดทั้งสิ้น เขาเป็นผู้ป่วยโรงพยาบาลเมโย รัฐมินนิโซตาที่ได้รับการรักษาอย่างยาวนานจนมีชื่อเสียงระดับโลก แพทย์เตรียมวิจัยศพของเขาหลังจากที่เขาเสียชีวิตลง แต่งานวิจัยชิ้นนี้ไม่เกิดขึ้นเสียทีเดียวเนื่องจากเขายังมีชีวิตอยู่นั่นเองและยังอยู่ทำลายสถิติโลกต่อไป ตลอด 30 ปีที่ผ่านมา จอห์นสันเผชิญกับโรคร้ายด้วยความไม่ทุกข์ เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้เงาร้ายแห่งความตายได้เข้ามาเหยียบย่างในชีวิต ความมั่นใจที่จะมีชีวิตรอดปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญในการเอาชนะโรคร้าย

วันที่ 6 พฤษภาคม 2010 รายการโทรทัศน์ชื่อ “ค้นหาสารานุกรม” แห่งสถานีโทรทัศน์จางได้ออกอากาศเรื่อง “ช่างแกะสลักจี้กับโรคมะเร็ง”

นายยoon ดัตตัย อดีต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข
และประธานสมาคมแพทย์จีนกล่าวขณะเยือนโรงพยาบาลพุด้า

โรงพยาบาลพุด้าด้วย หวังว่าผลการประเมินจะเป็นที่น่าพอใจของทุกฝ่าย
ชื่อเสียงของโรงพยาบาลพุด้าในต่างประเทศไม่ได้หยุดอยู่แค่เพียงแนวทางการ
รักษาเท่านั้น โรงพยาบาลแห่งนี้ยังดึงดูดสายตาของผู้คนทั่วโลกด้วยการ
รักษาเนื้องอกขนาดยักษ์ไปแล้วหลายกรณี ผู้ป่วยบางรายถึงขนาดได้รับการ
ติดต่อจาก BBC สื่อของอังกฤษมาขอทำข่าว โดยยกย่องว่าพุด้าได้สร้างปา
ฏิหาริย์และท้าทายขีดความสามารถ ๕

ให้ความมั่นใจและความสุข

ปัจจัยทางอารมณ์เป็นสาเหตุสำคัญที่กรมอนามัยโลก ประกาศให้เป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญในการก่อให้เกิดโรคมะเร็ง อารมณ์ที่ไม่มั่นคง ขาดความสมดุลของจิตใจ ความทุกข์ ภาวะ ซึมเศร้า ความเศร้าโศกเสียใจ ความโกรธ ความรู้สึกผิด อารมณ์ ต่างๆ เหล่านี้ถูกกำหนดให้เป็น โรคภาวะทางจิตใจที่ก่อให้เกิด มะเร็ง ซึ่งผู้ที่มีภาวะจิตใจดังกล่าวข้างต้นจะเสี่ยงต่อการเป็น มะเร็ง การแก้ไขและกำจัดอารมณ์ดังกล่าวเป็นการสร้าง **“ภูมิ ด้านทานทางอารมณ์”** ซึ่งจะช่วยเป็นภูมิด้านทานการเกิดโรคมะเร็งได้

ปี 1991 ผมไปเป็นอาจารย์ที่อเมริกา ผมได้พบกับนักเทคนิคการแพทย์ด้านการวิเคราะห์เซลล์ท่านหนึ่งที่ห้องปฏิบัติการ ท่านบอกกับผมว่า ท่านป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้และลุกลามไปที่ตับ เมื่อหลายเดือนก่อนมีอาการปวดบริเวณตับอย่างรุนแรง แพทย์ได้สวนและฝังสายยาระงับปวดเข้าที่หลอดเลือดใต้ผิวหนัง เนื่องจากต้องให้ยาระงับปวดเป็นระยะๆ ปัจจุบันไม่มีอาการปวดแล้วสามารถทำงานได้เป็นปกติ เขากล่าวต่อไปอีกว่า งานวิจัยที่ทำอยู่ขณะนี้มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นทำได้ เขาต้องมีชีวิตต่อไปได้อย่างน้อย หนึ่งปีเพื่อทำงานวิจัยขั้นนี้ให้สำเร็จ เขายังพูดกับผมด้วยท่าทีที่จริงจังว่า “ขมบาลสัญญากับผมแล้วว่า ถ้างานวิจัยนี้ไม่เสร็จ จะไม่อนุญาตให้ผมไปรายงานตัวที่ยมโลก” พูดจบท่านก็เดินยกไหล่ ขยิบตาให้ผมอย่างไม่แคร์ต่อโรคร้ายที่กำลังรุมเร้า

หนังสือประวัติกินเนสบุ๊กได้บันทึกสถิติของผู้ป่วยรายหนึ่งที่ได้รับการผ่าตัดจำนวนครั้งที่มากที่สุดในโลกถึง 889 ครั้ง ผู้สร้างสถิติรายนี้คือ นายจอห์นสัน ช่างไฟฟ้าชาวอเมริกัน เขาป่วยเป็นโรคมะเร็งผิวหนังเมื่อ 30 ปีที่แล้ว จากนั้นมันได้เริ่มลุกลามไปยังกระดูกและอวัยวะภายใน จากนั้น เขาก็เริ่มรับการผ่าตัดนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ใบหน้า คอ มือแขน หลัง สมอ และถุงน้ำดีล้วนมีร่องรอยคมมีดหมอทั้งสิ้น เขาเป็นผู้ป่วยโรงพยาบาลเมโย รัฐมินนิโซตาที่ได้รับ การรักษาอย่างยาวนานจนมีชื่อเสียงระดับโลก แพทย์เตรียม วิจัยศพของเขาหลังจากที่เขาเสียชีวิตลง แต่งานวิจัยขั้นนี้ไม่เกิดขึ้นเสียทีเนื่องจากเขายังมีชีวิตอยู่นั่นเองและยังอยู่ทำลายสถิติโลกต่อไป ตลอด 30 ปีที่ผ่านมา จอห์นสันเผชิญกับโรคร้ายด้วยความไม่ทุกข์ เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้เงาร้ายแห่งความตายได้เข้ามาเหยียบย่างในชีวิต ความมั่นใจที่จะมีชีวิตรอดปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญในการเอาชนะโรคร้าย

วันที่ 6 พฤษภาคม 2010 รายการโทรทัศน์ชื่อ “ค้นหาสารานุกรม” แห่งสถานีโทรทัศน์จางยังได้ออกอากาศเรื่อง “ช่างแกะสลักจี้กับโรคมะเร็ง” มีเนื้อหาเกี่ยวกับ นายจาง อี้ช่างแกะสลักรายหนึ่งที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้และ

ลูกหลานไปยังดับ เขายังคงทำงานแกะสลักที่ตนรักโดยไม่ยอมใช้เครื่องมือหนักใดๆ มาช่วย เขาใช้เวลา 3 ปีแกะสลักวรรณคดีเนื้อความยาวเรื่อง “ความฝันในหอแดง” ลงบนหินจำนวน 120 ก้อน และยังใช้ก้อนหินขนาดความยาวเท่านี้ขึ้นความกว้างครึ่งหนึ่งของนิ้วชี้จำนวน 368 ก้อนแกะสลักวรรณคดีคลาสสิกสี่เรื่องของจีน 1 ชิ้นสำเร็จ ขณะกำลังผลิตผลงาน ความเจ็บปวดจากโรคภัยได้มลายหายไป ค่าบ่งชี้มะเร็งลดลงจนเป็นปกติ 10 ปีผ่านไปจนถึงปัจจุบัน เขายังมีชีวิตอยู่อย่างคนที่มีสุขภาพแข็งแรง

ผู้ป่วยที่ป่วยเป็น “โรคที่รักษาไม่หาย” จิตใจมักหงุดหงิด ตื่นเต้นได้ง่าย กังวลจนไทรอยด์ ฮอร์โมนต่างๆ เหล่านี้มักเกิดขึ้น แต่มิได้หมายความว่าผู้ป่วยเหล่านี้ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไป

■ นักปรัชญาลูกพี่ของผม

ช่วงเช้าวันหนึ่งของปลายเดือนกันยายน ปี 2003 ผมเดินตรวจห้องผู้ป่วยตามปกติ เมื่อไปถึงเตียงหนึ่งเห็นชายสูงอายุคนหนึ่งนอนขดตัวอยู่บนเตียง ผมดูประวัติผู้ป่วย ชายผู้นี้ชื่อ นายเหียน ฮุยจง อายุ 61 ปี เป็นชาวฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) ป่วยเป็นโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ผมถามเขาว่า “พี่เหียน รู้สึกไม่สบายตรงไหน?” เขาไม่ตอบ ผมจึงถามซ้ำอีกครั้งว่า “ปวดตรงไหนหรือ?” เขาพลิกตัวกลับมาแล้วตะคอกใส่ผมว่า **“ปวด ปวด ปวดจะตายอยู่แล้ว! ช่วยฉีดยาให้ตายที่เกิด”** พูดจบก็โอดมนตัวโยน

หลังจากเดินตรวจห้องผู้ป่วย ผมเดินกลับมาที่สำนักงาน หมอหนิว ลี จื้อยีนหนังสือให้ผมสองเล่ม เล่มแรกเป็นหนังสือของนายเหียน ฮุยจงเอง ชื่อว่า **“สสาร จิตสำนึก สนาม”** เล่มที่สอง คือ **“วิจัยแนวคิดปรัชญาของเหียน ฮุยจง”** ทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่กรมประชาสัมพันธ์ระดับมณฑล

1 วรรณคดีคลาสสิกสี่เรื่องของจีน ได้แก่ ความฝันในหอแดง ไซอิ๋ว สามก๊ก และวิบุรุษแห่งเขาเหลียนซาน

ผู้เขียนใช้เป็นหัวข้อในการประชุมสัมมนา ปี 2000 วันนั้นเป็นวันศุกร์ คืนนั้นผมกลับบ้านที่เมืองเซินเจิ้น ผมคว้าหนังสือทั้งสองเล่มขึ้นมาอ่านด้วยความสนใจ ผมตกใจมากเพราะนายเหียน ฮุยจงที่พวกเรากำลังรักษาอยู่นี้เป็นนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงหนึ่งในสองระดับประเทศของจีนเลยทีเดียว

เหียน ฮุยจงหลงใหลปรัชญามาตั้งแต่เยาว์วัย เริ่มอ่านหนังสือเรื่อง **“ทุน (Das Kapital)”**² ของเอนเงิลตั้งแต่อายุมัธยมปลาย ปี 1958 หลังจากจบชั้นมัธยมปลายเขาได้สมัครสอบมหาวิทยาลัยปักกิ่งแต่ไม่ติด ถึงกระนั้น ก็มิได้ทำให้เขาย่อท้อต่อชะตาชีวิต เขาไปทำงานเป็นช่างเทคนิคในกรมป่าไม้บนบริเวณเขาแถบมณฑลฝูเจี้ยนแห่งหนึ่ง เขาใช้เวลากลางวันทำงาน กลางคืนอ่านหนังสือปรัชญาถึงตีสามตีสี่ทุกวัน ขณะเดียวกันยังได้เริ่มเขียนงานแนวปรัชญาของตนเอง ปลายปี 1979 เขาได้เขียนต้นฉบับขนาดความยาวตัวอักษรจีน 180,000 ตัว เรื่อง **“ความขัดแย้งที่ซับซ้อนและไร้ขีดจำกัด”** เขาตีพิมพ์จำนวน 200 เล่ม จากนั้นได้ส่งให้นักปรัชญาทั่วประเทศวิพากษ์ มีเสียงด้านแนวความคิดเขาจากนักปรัชญามากมาย แต่นั่นก็มิได้ทำให้เขาท้อใจ ปี 1995 เขาได้นำต้นฉบับนั้นมาปรับเขียนใหม่จนมีขนาดความยาวตัวอักษรจีน 300,000 ตัวและให้ชื่อหนังสือว่า **“สสาร จิตสำนึก สนาม”** พิมพ์โดยสำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์เชิงฮั้ว เดือนพฤศจิกายนของปีเดียวกัน จู่ๆ เขาก็ได้รับจดหมายจาก เจียน เสวียเชิน นักฟิสิกส์ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศของจีน เนื้อความในจดหมายกล่าวว่า **“หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้ จบทำให้ผมเปิดโลกทัศน์ใหม่ๆ และได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้มากมาย”** ปี 1996 นักปรัชญาจากทั่วประเทศจีนกว่า 50 คนได้เดินทางมาที่เมืองฝูโจว เพื่อร่วมประชุมสัมมนาวิชาการนักปรัชญาจีนร่วมสมัย ในประเด็นหัวข้อเรื่อง **“สสาร จิตสำนึก สนาม”** เขาเริ่มต้นจากนักปรัชญาตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่กล้ำกลืนมาแย้งทฤษฎีหลักจนเป็นที่ยอมรับในสังคม จนปี 1998

2 ทุน (Das Kapital) เป็นหนังสือเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่เขียนขึ้นโดย คาร์ล มาร์กซ

เขาได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และยังได้รับเชิญให้ไปบรรยาย ตามมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศ ขณะที่เส้นทางสายปรัชญาของเขากำลังลุกโชน เดือนพฤศจิกายน ปี 2002 จู่ๆ เขาก็เริ่มมีอาการไอเมื่อไปตรวจจึงพบว่า เป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย เขาเดินทางไปกรุงปักกิ่ง เมืองซานตง หยอดเงินไปกับค่ารักษากว่าห้าแสนหยวน อาการเจ็บป่วยก็มีได้ทุเลาเบาบางลงแต่อย่างใด จนกระทั่งได้ยินว่าโรงพยาบาลฟู่ดามีแนวการรักษาโรคมะเร็งแบบใหม่ จึงรีบมารักษาตัวตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน ปี 2003 เป็นต้นมา และเป็นที่มาของเรื่องราวเช้าวันที่ผมลงตรวจห้องผู้ป่วย และได้เจอกับเหียน ซูจง

ผมอ่านหนังสือที่วิพากษ์แนวคิดปรัชญาเหียน ซูจง แบบรวดเร็วเฉพาะ จบ ในหนังสือมีศาสตราจารย์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เหียน ซูจง ปลีกวิเวกไป ยังโลกของตนเองจนค้นพบมุมมองใหม่ๆ ที่นักปรัชญาทั้งหลายคิดไม่ถึง พวกเราเทียบกับเหียน ซูจงไม่ได้เลยสักนิด” ศาสตราจารย์บางท่านก็ว่า “นักปรัชญาที่มีความคิดสร้างสรรค์มีไม่มาก ในประเทศจีนมีเพียง 2 ท่าน ครึ่งเท่านั้น เหียน ซูจงคือหนึ่งในนั้น” ผมรู้สึกปวดร้าวใจขึ้นมา ภรรยาเรียกผมมาทานอาหารกลางวัน แต่ผมกลับไม่ได้ยินเสียงเรียกของเธอ เธอจึงเดินมาข้างหน้าผม แล้วถามขึ้นด้วยความประหลาดใจว่า “คุณร้องไห้ทำไม?” กว่าจะรู้ตัวผมก็เข้าสู่โลกปรัชญาของเหียน ซูจงเสียแล้ว

ทันทีที่กลับถึงเมืองกวางเจาในวันจันทร์ ผมรีบตรงไปที่ห้องผู้ป่วยของเหียน ซูจง ผมค้นพบสาเหตุที่ทำให้เขาจิตตก ประการแรกคือ ทรัพย์สินทั้งหลายของเขาหมดไปกับการรักษาตัว ประการที่สอง สังคมเมืองกวางเจาเย็นชาทำให้เขาทรมานใจ ประการที่สาม เพราะรู้ตัวว่ามีชีวิตอยู่ต่ออีกไม่นาน แต่เขายังมีต้นฉบับอีกสามเล่มที่ยังเขียนไม่เสร็จ คือ **“ทฤษฎีความสมดุลของจิตใจ”** **“การปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่เคยได้รับความเข้าใจ”** และ **“แนวคิดปรัชญาเรื่องการเผชิญกับความตาย”**

ผมเขียนจดหมายขึ้นมาฉบับหนึ่ง เรื่อง “ขอความช่วยเหลือเหิน สุย จงนักคิด นักปรัชญา ผู้เป็นทรัพยากรบุคคลของสังคม” ผมส่งจดหมายฉบับดังกล่าวไปตามสื่อต่างๆ ในเมืองกวางเจา วันต่อมา นักข่าวจากสื่อต่างๆ 5 สำนักเดินทางมายังโรงพยาบาลฟู้ต้า วันที่ 7 กรกฎาคม 2003 “หนังสือพิมพ์ภาคบ่ายหยางเฉิง” และ “หนังสือพิมพ์รายวันหนานฟาง” ได้ลงบทความเกี่ยวกับเหิน สุยจง โดยใช้พาดหัว “บุคคลเล็กๆ กับการแบกโชคชะตาของปรัชญา” กับ “เขายากขายลิขสิทธิ์เพื่อแลกกับชีวิต” หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์เจ้าหน้าที่ 2 นายจากสำนักงานคณะกรรมการมณฑลกวางตุ้งได้เดินทางมาเยี่ยมเหิน สุยจง และมอบเงินบริจาคให้เขา 8,000 หยวน ในจำนวนนั้นมีเงินบริจาคจากเลขาธิการพรรคเมืองกวางเจาซึ่งปลดเกษียณอายุจำนวน 3,000 หยวน พวกเขาไม่ต้องการแสดงตนหรือถ่ายรูปเพื่อเป็นข่าว นักธุรกิจชาวฮ่องกงรายหนึ่งเห็นข่าวของเหิน สุยจงจากหนังสือพิมพ์ภาคบ่ายหยางเฉิงบนเครื่องบิน เขาโอนเงินบริจาคต่ำรักษาแก่เหิน สุยจงในวันรุ่งขึ้นทันที 20,000 หยวน รองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์เมืองฝูโจว และรองผู้ว่าการเมืองฝูซิงทยอยเดินทางมาเยี่ยมเหิน สุยจง โดยนำช่อดอกไม้และเงินบริจาคจำนวน 310,000 หยวนแก่เขา สื่อต่างๆ ในมณฑลฝูเจี้ยนต่างลงพื้นที่ทำข่าวเหิน สุยจง สถานีโทรทัศน์จางยังออกอากาศสัมภาษณ์เขาอีกด้วย เหิน สุยจงขอโต๊ะทำงานที่ห้องผู้ป่วยเพื่อเขียนผลงานของเขา ผมเชิญเหิน สุยจงบรรยายปรัชญาของเขาให้เจ้าหน้าที่ แพทย์พยาบาลฟัง เขาบรรยายนานถึง 90 นาที โดยไม่มีอาการโอเลยมั้แต่น้อย เขาได้เขียนพินัยกรรมถึงลูกสาวและลูกชายว่า “พวกเจ้าจงจดจำไว้ให้ดีว่า ผู้อำนวยการสวี่เป็นสหายของพ่อ” ไม่นานหลังจากนั้นลูกสาวของเหิน สุยจงโทรศัพท์แจ้งให้ผมทราบว่า เมืองฝูซิงจะสร้างอนุสรณ์สถานแก่เหิน สุยจงส่วนตัวเธอกำลังเขียนหนังสือเรื่อง **“ปัญญาแห่งการเกิดดับ”** เนื้อหาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับช่วงชีวิตของบิดาของเธอขณะที่รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลฟู้ต้า

อ.เหวิน ฮุยจง กำลังบรรยายปรัชญาให้กับเจ้าหน้าที่การแพทย์

■ เติมเต็มความฝันให้กับสองสามีภรรยาตาบอด

บ่ายวันที่ 7 พฤศจิกายน 2004 ผมได้รับโทรศัพท์จากผู้ผลิตรายการ **“บทบาทต่อสาธารณะ”** ของสถานีโทรทัศน์จางว่า ที่เมืองต้าซิง มณฑลเฮยหลงเจียง มีสองสามีภรรยาคนหนึ่งต้องการความช่วยเหลือ ฝ่ายชายชื่อ **เหยา เหวินเหลียง** พิกัดตาบอดทั้งสองข้าง มีภรรยาชื่อ **ฉี ไท่หน่า** ขณะนี้ป่วยเป็นมะเร็งและอาการรุนแรง เหยา เหวินเหลียงแจ้งให้ทางสถานีโทรทัศน์ทราบ ว่า พวกเขาทราบจากสื่อว่าโรงพยาบาลฟู้ดาเคยให้การรักษามะเร็งของผู้ป่วยเนื้องอกที่คอ ไม่ทราบว่าทางโรงพยาบาลฟู้ดาจะอุปถัมภ์สงเคราะห์ผู้ป่วยอนาถาจากเมืองต้าซิงรายนี้ได้หรือไม่? ผู้ผลิตรายการผู้นั้นได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของเหยา เหวินเหลียงแก่ผม

คืนวันเดียวกัน ผมโทรศัพท์ถึง **เหยา เหวินเหลียง** แต่พอปลายสายทราบว่าเป็นโทรมาจากโรงพยาบาลกลางเจา ก็ตะคอกใส่โทรศัพท์ว่า “พวกสิบแปดมงกุฎอีกแล้ว!” จากนั้นก็วางสายดังโครม ผมเข้าใจความรู้สึกของผู้ป่วยดี จึงโทรกลับไปและรีบแจ้งพูดก่อนที่จะอีกฝ่ายจะพูดอะไรว่า “ผมคือผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นศาสตราจารย์ ได้รับการติดต่อจากสถานีโทรทัศน์ให้มาช่วยเหลือพวกคุณ” ปลายสายตอบกลับมว่า “ผมชื่อเหยา เหวินเหลียง ผู้ป่วยเป็นภรรยาผมเอง ขณะนี้ป่วยเป็นมะเร็ง พวกเราจนปัญญาแล้ว หากพวกคุณอยากช่วยพวกเราจริงๆ ก็มาที่เมืองต้าซิงแล้วกัน” พูดจบก็วางสายทันที

ผมโทรศัพท์ไปสอบถามหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นทั้งหนังสือพิมพ์รายวันต้าซิงและหนังสือพิมพ์ภาคบ่ายต้าซิงเกี่ยวกับฉี ไหน่า หลังจากสอบถามเรียบร้อยแล้วผมจึงตัดสินใจเดินทางไปเมืองต้าซิงเพื่อดูอาการของฉี ไหน่า

ไหน่าเป็นหญิงอาภัพนิสัยดีคนหนึ่ง เธอหลงใหลในวรรณคดี ทุกคืนเธอจะฟังการอ่านบทกวีจากสถานีวิทยุต้าซิง โดยเฉพาะกวีที่มีนามว่า **เหยา เหวินเหลียง** หลังจากฟังมาครึ่งปี เมื่อได้ยินบทกวีซึ่งมีลักษณะจำเพาะของเหยา เหวินเหลียง เธอก็จะรู้ทันทีว่าเป็นเขา เธอเริ่มเขียนจดหมายถึงเหยา เหวินเหลียง จากอาทิตย์ละหนึ่งฉบับค่อยๆ เพิ่มขึ้นสามวันหนึ่งฉบับ และเป็นวันละฉบับในเวลาต่อมา แต่เธอก็ไม่เคยได้รับจดหมายตอบจากเขาเลย เธอหมดความอดทนในที่สุด วันหนึ่ง เธอนั่งรถประจำทางออกไปไกลถึงนอกเมืองกว่า 100 กิโลเมตรเพื่อตามหาเหยา เหวินเหลียง ตลอดทางเธอได้แต่จินตนาการภาพของเหยา เหวินเหลียง จนเมื่อเธอได้พบกับเขา เธอเกือบล้มทั้งยืน น้ำตาไหลพราก เมื่อชายที่อยู่เบื้องหน้าเป็นคนที่การตาบอดสนิททั้งสองข้าง เธอวิ่งเข้าห้อมั่นแล้วปล่อยโฮสุดเสียง หลายนาทีผ่านไปเธอเดินเข้าไปหาเขาและโอบกอดเขาไว้ พลังพูดว่า “เหวินเหลียง เราจะแต่งงานกันทันที ฉันขอเป็นดวงตาให้คุณตลอดชีวิต”

หนึ่งเดือนต่อมา ไหน่ากับเหวินเหลียงแต่งงานและสร้างครอบครัวเล็กๆ ด้วยกันที่เมืองต้าซิง ไหน่าทำงานที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง เหวินเหลียงเข้าเป็นสมาชิกที่คลินิกผู้พิการทางสายตาแห่งเมืองต้าซิง

วันเวลาอันแสนหวานผ่านพ้นไปเพียงแค่หนึ่งปี วันหนึ่งในปี 2002 ฉี ไหน่าพบว่ามีย้อนเนื่องอกขึ้นที่แมกซิลลาด้านซ้ายบน เธอไปหาแพทย์มาหลายแห่ง แพทย์สงสัยว่าสาเหตุน่าจะมาจากฟันที่มีปัญหาจึงถอนไป 2 ซี่ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เนื้องอกหายไป มิหนำซ้ำกลับมีอาการรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เมื่อเห็นอาการของภรรยารุนแรงขึ้นทุกวัน เหยา เหวินเหลียงจึงตัดสินใจขายบ้านเพื่อพาเธอไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคมะเร็งแห่งหนึ่งในกรุงปักกิ่ง เหยา เหวินเหลียงคุกเข่าต่อหน้าแพทย์พลางร้องไห้ฟูมฟายว่า “เธอเป็นดวงตาของผม ผมขาดเธอไม่ได้ ขอร้องคุณหมอช่วยเธอด้วยเถิดครับ”

คุณหมอรับตัวเธอไว้และทำการผ่าตัดเอากระดูกแมกซิลลาด้านซ้ายบน เบ้าฟันซ้าย และตาซ้ายออกไป การผ่าตัดแพทย์ได้วินิจฉัยว่าเธอป่วยเป็นโรคมะเร็งกระดูกแมกซิลลาด้านบน จากนั้นแพทย์ได้ทำเคมีบำบัดและฉายแสงให้เธอ สามเดือนผ่านไป สองสามีภรรยากลับมาที่เมืองต้าซิงแบบคนสิ้นเนื้อประดาตัว สื่อโทรทัศน์ท้องถิ่นรายงานความโชคร้ายของเธอเพื่อร้องขอความช่วยเหลือจากสังคม ต่อมา สมาคมคนพิการทางสายตาได้จัดให้สองสามีภรรยาทำงานนวดที่คลินิกแห่งหนึ่งเพื่อประทังชีวิต

หนึ่งปีผ่านไป เนื้องอกของฉี ไหน่ากลับมากำเริบอีกครั้ง คราวนี้ไม่เพียงกำเริบตำแหน่งเดิมแต่ยังลุกลามไปที่ปอด กระดูกและที่ต่อมน้ำเหลืองบริเวณคออีกด้วย เธอได้รับการรักษาด้วยเคมีบำบัดอีกครั้ง แทนที่จะดีขึ้นกลับฝืดซ้ำด้ามพลอย สามเดือนต่อมาพบมะเร็งเต้านมทั้งสองข้างของฉี ไหน่า เธอรับการผ่าตัดเต้านมทั้งสองข้างทั้ง ครึ่งปีต่อมาพบมะเร็งที่บริเวณท้อง มิหนำซ้ำยังพบเนื้องอกบริเวณสมองอีกด้วย แพทย์บอกฉี ไหน่าว่าเธอป่วยเป็น“มะเร็งซ้ำ” ในร่างกายเกิดมะเร็งสามประเภท รวมถึงมะเร็งที่กำเริบ

และกระจาย ร่างกายเธอกำลังโดนมะเร็งรุกรานทำลายอยู่ถึงแปดที่

เหวิน เหลียง แอบลงประกาศขายไตในหนังสือพิมพ์รายวันต้า ซึ่งเพื่อนำเงินมารักษาภรรยา ขณะเดียวกันฝ่ายภรรยาได้ลงประกาศหาคู่ให้กับเหวิน เหลียง เพื่อให้ภรรยาใหม่มาดูแลเขาแทนเธอ ส่วนเธอเตรียมที่จะหย่ากับเขา

ช่วงเวลานี้ จิตใจของทั้งคู่สับสนวุ่นวาย มักมีโทรศัพท์แอบอ้างตนว่าเป็นแพทย์จากโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้เพื่อหลอกเงินค่ารักษาพยาบาลจากพวกเขา สุดท้ายพวกเขาจึงยื่นขาดเสี่ยงโทรศัพท์แอบอ้างเหล่านั้น

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 ผมนั่งเครื่องบินไปลงที่กรุงปักกิ่ง วันต่อมาผมนั่งรถไฟต่อไปที่เมืองต้าชิ่ง ช่วงเดือนพฤศจิกายนอากาศที่กว้างเจากับปักกิ่งและต้าชิ่งต่างกันราวกับคนละฤดู ที่กว้างเจายังเป็นฤดูร้อนแต่ที่ต้าชิ่งเข้าสู่ฤดูหนาวเต็มตัวอุณหภูมิขณะนั้นต่ำกว่า -10 องศาเซลเซียสแล้ว 6.30 น.เช้าตรู่ของวันที่ 11 รถไฟเทียบเข้าสู่ชานชาลาเมืองต้าชิ่ง ลมหนาวสะท้านถึงกระดูก หลังลงจากโบกี้ ผมยืนตัวหนาวสั่น แต่จิตใจกลับรู้สึกอบอุ่นเมื่อมองเห็นชายหญิงคู่หนึ่งกำลังยืนประคองซึ่งกันและกัน ฝ่ายหญิงถือธงเล็กๆ ขณะที่ฝ่ายชายถือไม้เท้า ผมตรงรี่เข้าไปหาพวกเขาพร้อมแนะนำตัวว่า “ผมชื่อสวี เค่อเจิง เดินทางมาเยี่ยมพวกคุณ”

เหวิน เหลียงทิ้งไม้เท้าในมือคุกเข่าลงกับพื้นกอดผมไว้แน่นพลางพูดว่า “คนดี คนดี คุณมาแล้วจริงๆ ผมชื่อเหวิน เหลียง เหลียง แม้ว่าคุณจะมองไม่เห็นคุณแต่ผมสัมผัสได้ว่าคุณคือเทพเจ้าบนดิน” วินาทีนั้น ผมสัมผัสได้ว่ามือทั้งสองข้างของเหวิน เหลียงสั่นเทา น้ำตาไหลพราก ฉี ให้น้ำเย็นระเหยเล็กน้อยในมือแก่ผม พลางพูดว่า “พวกเราไม่มีของขวัญใดๆ มอบให้คุณ ธงผืนนี้เต็มไปด้วยความรู้สึกของเราทั้งสองที่มีต่อคุณ”

พวกเราเดินออกจากชานชาลา มือซ้ายของผมจูงให้น้ำ มือขวาประคองเหวิน เหลียง เพียงสิบกว่านาที่พวกเรามายืนอยู่หน้าตึก 4 ชั้น เราเดินขึ้นไป

ที่ชั้น 2 ขวามือคือห้องพักของสองสามีภรรยา มี 2 ห้องนอน 1 ห้องรับแขก ภายในห้องสะอาดสะอ้าน บนผนังมีภาพไห่นาส้มยั้งสาวแขวนอยู่ บนโต๊ะเขียนหนังสือมีวิทยุเก่าๆ อยู่เครื่องหนึ่ง ไหน่าบอกว่า “วิทยุเครื่องนี้เป็นจุดเริ่มต้นความรักของเราทั้งสอง มันทำให้ฉันหาอีกครั้งหนึ่งของชีวิตเจอ” เหวินเหลียงพูดต่อว่า “พวกเรามีความฝันสองอย่าง หนึ่งคือเดินทางไปเยือนตอนใต้ของประเทศ สองคือนั่งเครื่องบิน” ผมตอบทันทีว่า “ดีเลย ผมมาที่นี่เพื่อรับคุณทั้งสองนั่งเครื่องบินไปกวางเจา”

พาไหนดักกับสามีขึ้นเครื่องบินที่สนามบิน

ช่วงบ่ายพวกเรานั่งรถบัสประจำทางมาถึงเมืองฮาร์บิน เข้าวันรุ่งขึ้น พวกเรานั่งเครื่องบินจากฮาร์บินไปกวางเจา พวกเราถูกจัดใหนั่งเรียงติดกันสามคนทางด้านซ้ายของเครื่อง ไหนดักนั่งติดริมหน้าต่างเธอพรรณภาพทิวทัศน์ด้านนอกแก่เหวินเหลียง เธอมีอาการไอตลอดเวลา ผมขอลูกพลาสติกและกระดาษชำระม้วนโตจากพนักงานต้อนรับเพื่อช่วยเธอเช็ดน้ำมูกที่เปื้อนอยู่บนใบหน้า พนักงานต้อนรับถามว่าทั้งคูเป็นอะไรกับผม ผมตอบเธอไปว่าทั้งคูเป็นสองสามีภรรยาที่ขาดกันไม่ได้ พนักงานต้อนรับคนดังกล่าวจากไป

พนักงานต้อนรับอีกคนเดินมาแนะนำตัวกับพวกเราว่า “ดิฉันเป็นหัวหน้าลูกเรือ เดิมตั้งใจจะปรับให้พวกคุณขึ้นไปนั่งชั้น 1 แต่เพื่อผู้มีแขกต่างชาติจึงไม่สะดวก ต้องขอภัยจริงๆ อาหารของวันนี้ขอเชิญพวกคุณเลือกตามสบายเลยคะ เป็นอาหารระดับเดียวกับชั้น 1 นะคะ” ผมเห็นดวงตาคู่นั้นของเธอแดงระเรื่อ

เวลาบ่ายโมง เครื่องบินเทียบท่าที่สนามบินนานาชาติกวางเจา แพทย์พยาบาลที่มารอรับอยู่ที่สนามบินมอบช่อดอกไม้แก่ให้น่า ทางโรงพยาบาล จัดให้ทั้งคู่พักห้องผู้ป่วยเดี่ยว วันต่อมา แพทย์และพยาบาลรวมทั้งเจ้าหน้าที่ โรงพยาบาลรวบรวมเงินบริจาคให้เธอจำนวนห้าหมื่นหยวน ทีมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญร่วมกันตรวจและวินิจฉัยโรคของเธอ หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ กระบวนการรักษาอย่างเป็นระบบได้เริ่มต้นขึ้น ตั้งแต่การรักษาแบบแทรกแซงเส้นเลือดฝางแร่ ฉีดความเย็นบำบัดผ่านชั้นผิวหนัง สองสามีภรรยาเป็นคนจีนทางเหนือ ทางโรงพยาบาลจึงได้จัดให้นักโภชนาการเตรียมอาหารให้ถูกปากคนทั้งสอง

หนึ่งเดือนผ่านไป อาการต่างๆ ของให้น่าเริ่มนิ่งขึ้น จากเมื่อก่อน ตกกลางคืนเธอจะไอลอดเวลา แต่ปัจจุบันนานๆ จึงจะมีอาการไอสักครั้งหนึ่ง จากเดิมมีอาการปวดท้องต่อเนื่องหลายครั้งแต่ปัจจุบันอาการดังกล่าว ก็ไม่ปรากฏให้เห็นอีก พยาบาลใช้วันหยุดของตัวเองพาทั้งคู่ไปเดินเล่นตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในเมืองกวางเจา เช่น ถนนปักกิ่ง อนุสรณ์สถานขุนยัดเซน เขาไปยวัน ช่วงปีใหม่ ปี 2006 ผมขับรถพาทั้งคู่ไปเที่ยวบ้านผมที่เมืองเซินเจิ้น ผมกับภรรยาพาทั้งคู่ไปรับประทานอาหารกวางตุ้งที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ขณะที่ภรรยาผมคืบก้มมั่งกรใส่จานพวกเขา ทั้งคู่ร้องให้ขึ้นพร้อมกัน ผมเดินเข้าไปปลอบ เหวินเหลียงจับมือผมแล้วพูดว่า “ผอ.ครับ ผมไม่ได้ฝันไปใช่ไหม”

เลี้ยงต้อนรับสองสามีภรรยาที่เซินเจิ้น

ในกระบวนการรักษาทั้งหมด สภาพจิตใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด อารมณ์ของมนุษย์เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ เนื่องจากเป็นสิ่งที่จิตใจตอบสนองต่อโลกภายนอก แล้วสะท้อนออกมาเป็นอารมณ์อันซับซ้อนและไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดได้ทั้งหมด ขณะที่ผู้ป่วยกำลังทุกข์ทรมานกับอาการโรคที่รุมเร้า แพทย์และพยาบาลควรปล่อยให้เขาได้มีโอกาสระบายความทุกข์ ความเจ็บปวด ความกังวลทั้งหลาย จากนั้น จึงค่อยปลอบประโลม ให้กำลังใจเพื่อให้ผู้ป่วยบรรเทาจากความทุกข์เหล่านั้น นางพยาบาลชาวอังกฤษรายหนึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งมดลูกและลูกกลมไปยังฮังการี มีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง หลังจากเข้ารับการรักษาอาการเริ่มดีขึ้นแต่ไม่นานก็มีอาการปวดและปวดยิ่งกว่าเดิม พวกเราพบว่าเธอมีความกังวลต่ออาการเจ็บป่วยของตนเองมากแต่ไม่ค่อยพูดออกมา ไม่นานเราพบว่าเธอชอบท่องเที่ยวจึงให้พยาบาลพาเธอออกไปเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวในกวางเจา และพาไปเที่ยวเมืองเซินเจิ้นทำให้สภาพจิตใจเธอดีขึ้น อาการเจ็บปวดลดลงถึง 80% เลยทีเดียว หญิงชาวสเปน

ผู้ป่วยอาชีวพยาบาลชาวอังกฤษกับสามีของเธอขณะที่เยี่ยมชมเมืองเซินเจิ้น

เจ้าของธุรกิจรายหนึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งไตและลูกลามไปตับและปอด เดิมไม่สามารถลุกเดินไปไหนได้ แต่พอรักษาแล้วทราบว่าเนื้องอกในตับลดลงกว่าครึ่ง เธอจึงลุกขึ้นลงไปเดินเล่นด้านล่าง และขอให้พาเธอไปช้อปปิ้งที่ถนนปักกิ่ง (ย่านศูนย์การค้ากลางเมืองกวางเจา) 🛍

เคารพศรัทธา ในความเชื่อของผู้ป่วย

ศาสนาเป็นเครื่องค้ำจุนจิตวิญญาณของมนุษยชาติ ศาสนา สร้างให้มนุษย์เป็นผู้มีความอดทนกายใจ รู้เหตุรู้ผล รู้จักควบคุมอารมณ์และจิตใจของตนเอง มีปณิธานและเป้าหมายในชีวิต การเคารพในความเชื่อทางศาสนาของผู้ป่วย เท่ากับเป็นการเคารพผู้ที่เรากำลังให้บริการและช่วยเหลือเลี้ยงจิตวิญญาณของผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี

■ ความปรารถนาของพระชาวนานจิง

วันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง ปี 2006 ผมมาทำงานตอนเช้าตามปกติ มีหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งมาขอพบผม ผมจำได้ว่าเธอเป็นญาติของผู้ป่วยชาวอินโดนีเซีย เมื่อสองวันก่อนผมได้ไปดูอาการของผู้ป่วยคนดังกล่าว ขณะนั้นผู้ป่วยมีอาการทรุดหนัก ผมกำลังคิดถึงสาเหตุที่เธอมาขอพบผม เธอเดินเข้ามาจับมือผมแล้วพูดว่า “ขอบคุณค่ะ เมื่อคืนสามีของดิฉันได้จากโลกไปอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอให้ดวงวิญญาณของเขาไปสู่สุคติเถิด” ผมรู้ว่าเธอเป็นทุกข์ขนาดไหนในยามนี้ เพราะในวันที่ผมไปดูอาการผู้ป่วย เธอได้เล่าถึงคุณงามความดีของสามีที่มีต่อเธอและครอบครัว เธอไม่มีอาการฟุ้งฟายเหมือนญาติผู้ป่วยรายอื่นๆ ที่เพิ่งสูญเสียคนรักไป เธอสงบ มีเพียงน้ำตาเอ่อคลอที่เบ้าตาเท่านั้น

พลังของศาสนาช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน! เหตุการณ์นี้ทำให้ผมทวนรำลึกถึงบ่ายวันหนึ่งของปลายเดือนกรกฎาคม ปี 2005 ผมเดินทางกลับจากต่างประเทศมาที่โรงพยาบาล จู่ๆ มีหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งมาขอพบและคำนับผมสามครั้ง เธอแนะนำตัวว่า “ดิฉันเป็นนักพรตชาวสิงคโปร์ ขอความกรุณาท่านช่วยพระอาจารย์เงินฉือด้วยเถิดค่ะ” เธอกล่าวว่าปีนี้พระอาจารย์มีอายุ 71 ปี เป็นรองประธานพุทธสมาคมมณฑลเจียงซู พระอุปถัมภ์วัดหลิงกู่ เมือง หนานจิง เมื่อ 8 ปีที่แล้วป่วยเป็นโรคเนื้องอกไขกระดูก ช่วง 2 ปีที่ผ่านมาป่วยเป็นมะเร็งหลอดอาหารไม่สามารถผ่าตัดได้ ปัจจุบันรักษาตัวอยู่ที่แผนกทางเดินอาหาร โรงพยาบาลกุโหลว หนานจิง ไม่สามารถรับประทานอาหารได้ อาเจียนเป็นเลือดบ่อยๆ

โรงพยาบาลกุโหลว หนานจิงเป็นโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในประเทศจีน แผนกทางเดินอาหารก็เป็นแผนกที่มีชื่อเสียงลำดับต้นๆ ของประเทศ ผมรีบต่อสายไปยัง ศ.สวี หัวหน้าแผนกซึ่งเป็นเพื่อนวิชาชีพของผม เธอบอกผมว่า ได้ส่งกล่องให้กับพระอาจารย์เงินฉือแล้วพบว่า

เนื้องอกที่บริเวณหลอดอาหารมีความยาวประมาณ 18 เซนติเมตร ก้อนเนื้อ
ท่อนบนเบียดส่วนล่างกว่า 80% บริเวณผิวหนังมีอาการตกเลือดตลอดเวลา
“เราได้ใช้วิธีการรักษามาหมดทุกวิธีแล้ว” ศ.สว. เพื่อนผมตอบอย่างจ่นปัญญา
ผมว่าพวกเราคงไม่เก่งไปกว่าโรงพยาบาลกุโหลว หนานจิง จึงอยากปฏิเสธ
คำขอร้องของนักพรตหญิงชาวสิงคโปร์รายนั้น

แต่นักพรตหญิงผู้นั้นได้ซื้อตั๋วเครื่องบินเพื่อไปหนานจิงไว้เรียบร้อยแล้ว
ผมจึงต้องตกกระไดพลอยโจนเดินทางไปกับเธอด้วย เราถึงหนานจิงประมาณ
สามทุ่ม จากนั้นเดินทางต่อไปยังโรงพยาบาลกุโหลวทันที บ่ายวันต่อมาพระ
อาจารย์ฉินจือกับเจ้าหน้าที่กรมศาสนาประจำเมืองหนานจิงหนึ่งคนเดิน
ทางมาที่กวางเจากับผมเพื่อมารักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลฟู่ต้า ไม่กี่วันต่อมา
พวกเราเริ่มต้นรักษาด้วยแสงจำเพาะที่บริเวณเนื้องอกหลอดอาหาร วันต่อมา
พระอาจารย์เริ่มฉันอาหารอ่อนๆ ได้บ้าง มีการขับเสมหะที่เป็นของเสียออก
มาแต่มีเลือดปนออกมาไม่มากเหมือนก่อน หนึ่งสัปดาห์ต่อมา พระอาจารย์
หยุดอาเจียนเป็นเลือด จากนั้นเราได้ฟังขดลวดโลหะที่บริเวณหลอดอาหาร
หลังจากไม่ได้ฉันอาหารหยาบมาหลายเดือนขณะนี้พระอาจารย์เริ่มฉัน
ข้าวต้ม บะหมี่และขนมปังได้บ้างแล้ว

พระอาจารย์ดีใจมาก เจ้าหน้าที่ที่ติดตามมาบอกกับผมว่า พระอาจารย์
จะสวดมนต์ทุกวันไม่ว่าอาการจะสาหัสเพียงใด ท่านไม่ได้เข้าวัดสวดมนต์
มาหลายเดือนแล้ว ท่านอยากให้ผมไปวัดในกวางเจาเป็นเพื่อนท่าน

วันต่อมา ผมพาพระอาจารย์ไปวัดกวางเลี้ยว เขตเยว่ชีว ในเมือง
กวางเจา ขณะที่พวกเรากำลังสักการะพระพุทธรูป ใบหน้าของท่านเอิบอิม
เปล่งประกาย มนุษย์ล้วนมีกรรมเป็นของตน เราทุกคนเกิดมาเพื่อทำ
ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านทั้งนั้น ในยามนี้ผมสัมผัสได้จากห้วงลึกของ
จิตใจว่า ไม่ว่าจะเงินทองหรือเกียรติยศใดๆ หาเทียบได้กับจิตใจที่บริสุทธิ์ไม่
หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ทางโรงพยาบาลจัดพิธีบิณฑบาตปัจจัยให้กับพระอาจารย์

ทั้งแพทย์และพยาบาลล้วนพากันถวายปัจจัยแก่ท่าน พระอาจารย์เทศนาเรื่อง “ธรรมะกับจริยาบรรณของแพทย์” ให้พวกเราได้สดับรับฟัง จากนั้นท่านนำปัจจัยที่พวกเราถวายไปมอบให้กับผู้ป่วยของโรงพยาบาลที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด

หนึ่งเดือนผ่านไป พระอาจารย์กลับไปจำวัดที่วัดหลิงกุ๋ เมืองหนานจิง หลังจากนั้นครึ่งปี ผมไปนมัสการท่านที่วัด ท่านกำลังยุ่งอยู่กับงานพิธีเปิดอุโบสถแห่งใหม่ ท่านได้มอบบทสวดที่ท่านคัดลอกเองชื่อว่า **“บทสวดมนต์ดอกบัว”** ซึ่งทำจากไม้ชุดหนึ่งแก่ผม ตัวอักษรที่อยู่บนหนังสืองดงามและมีพลัง นับเป็นของล้ำค่าของผม ผมนำไปสักการะบูชาไว้ที่ห้องรับแขกในบ้าน

ขณะสักการะพระพุทธรูป วัดที่กวางเจากับพระอาจารย์เงินฉือ

■ ความจริงใจของชาวมุสลิม

วันหนึ่งของเดือนกันยายน ปี 2009 มีชายสองคนมาพบผมที่สำนักงาน คนหนึ่งใส่ชุดสากล อีกคนมีผ้าคลุมศีรษะ พอผมนั่งลงชายที่ใส่ชุดสากลก็แนะนำตัวเองว่า เขาเป็นชาวลีเบีย เป็นศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์ ป่วยเป็นมะเร็งที่ลิ้น ไม่สามารถรับประทานอาหารและพูดจาสื่อสารได้ แต่เมื่อรักษาที่โรงพยาบาลฟู้ด้าแล้วอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดขณะนี้สามารถพูดจาได้ตามปกติแล้ว วันนี้ที่มาเพื่อแสดงความขอบคุณ ชายที่มีผ้าคลุมศีรษะพูดล่ำทับว่า “พวกเรามาประเทศจีนเป็นครั้งแรก ก่อนมาพวกเรากังวลมากว่าจะไม่สามารถทำพิธีละหมาดได้ แต่หลังจากเข้าห้องผู้ป่วยเราก็ได้เห็นบนเพดานมีป้ายลูกศรชี้ไปทางทิศใต้ บนหัวเตียงมีคัมภีร์อัลกุรอานวางอยู่ บนพื้นยังมีพรมขนาดสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางอยู่ อีกทั้งยังมีพนักงานจากร้านอาหารมุสลิมมาคอยส่งอาหารให้ 3 มื้ออีกด้วย อาการป่วยของพี่ชายผมดีขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นนี้เพราะฝีมือการรักษาของพวกคุณ ที่สำคัญเพราะพระอัลเลาะห์ที่คุ้มครอง”

หลักคำสอนของศาสนาอิสลาม คือ “สรรพสิ่งในโลกนี้ไม่มีพระเจ้า พระเจ้าที่เราควรศรัทธามีพระอัลเลาะห์เพียงพระองค์เดียว มุฮัมมัดเป็นทูตของพระอัลเลาะห์” เพราะฉะนั้นการเคารพพระเจ้าของพวกเขาก็เท่ากับเป็นการเคารพพวกเขานั่นเอง พวกเขาจึงจะให้ความเชื่อมั่น เคารพและยอมรับการรักษาจากคุณ ประเทศมาเลเซียเป็นรัฐมุสลิม ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ปี 2007 ผู้ป่วยหญิงวัย 50 กว่าปีรายหนึ่ง สวมชุดคลุมยาวมีผ้าคลุมศีรษะ จากลักษณะภายนอกเธอดูเหมือนมีการศึกษาและมีสถานภาพทางสังคมสูง เมื่อสอบถามจึงได้ทราบว่าเธอเป็นเลขานุการของอดีตนายกรัฐมนตรี เธอเดินทางมาโรงพยาบาลฟู้ด้าเพื่อรักษาโรคมะเร็งมดลูกระยะลุกลามระหว่างพักรักษาตัว นางพยาบาลประจำห้องผู้ป่วยมักพาเธอไปมัสยิด และหาร้านอาหารมุสลิมที่อร่อยที่สุดในกวางเจาให้กับเธอ หลังจากจบการรักษา

คอร์สแรก ก่อนออกจากโรงพยาบาล ทุกคนพากันประหลาดใจเพราะผู้ติดตามเธอได้ขอวัดตัวแพทย์ พยาบาลบนบอร์ดผู้ป่วยทุกคน หนึ่งเดือนผ่านไป เธอกลับมาอีกครั้งพร้อมชุดเสื้อผ้ามุสลิมหอบใหญ่มีทั้งเสื้อของผู้ชาย ชุดกระโปรงของผู้หญิง พร้อมผ้าพันคอยาวสำหรับทุกคน ทุกชุดได้สลักชื่อเจ้าของเสื้อเจ้าของกระโปรงไว้หมดรวมทั้งของผมด้วย

ภาพแห่งความสุขระหว่างผู้ป่วยชาวมาเลเซียกับเหล่านางพยาบาล

นี่เป็นเหตุการณ์ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน การห้ามรับสิ่งของจากผู้ป่วยเป็นกฎเหล็กของโรงพยาบาลเรา ผมไปพบกับผู้ป่วยหญิงรายนั้นเพื่อบอกกฎเหล็กข้อนี้แก่เธอ เธอพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า “ดิฉันไม่สนใจว่าพวกคุณจะมีกฎเหล็กอะไร แต่พวกเราชาวมุสลิมมีกฎว่า เมื่อตั้งใจจะให้แล้ว อะไรก็มาเปลี่ยนแปลงไม่ได้” คำพูดนั้นทำให้ผมทวนนึกถึงประเพณีความเชื่อของชาว

มุสลิมที่ผมเคยอ่านจากหนังสือและดูจากรายการโทรทัศน์ จึงทำให้ผมยอมแหกกฎเหล็กของโรงพยาบาล

ผมจองร้านอาหารมุสลิมที่ดีที่สุดในกวางเจา คือนั่นเธอกับผู้ติดตามอีก 3 คน สวมชุดเต็มยศมาร่วมงานที่ทางโรงพยาบาลจัดให้กับพวกเธอ แพทย์และพยาบาลที่มาร่วมงานได้มอบของขวัญแก่เธอ บ้างก็มอบงานหัตถกรรมที่สร้างขึ้นด้วยความปรารถนา บ้างก็มอบเสื้อผ้าอาภรณ์ชาวมุสลิมที่ผลิตจากเมืองกวางเจา บ้างก็มอบตัวอักษรจีนที่เขียนโดยจิตรกรที่มีชื่อเสียงของเมืองกวางเจา นักแสดงชาวซินเจียงประจำร้านอาหารร้องเพลงมาเลเซียให้แกพวกเธอ พวกเราสวมเสื้อผ้าที่เธอมอบให้มาร่วมงาน ร่วมกันอวยพรให้กับเธอและถ่ายรูปร่วมกัน เธอพูดกับพวกเราด้วยความสุขว่า “ชาวมุสลิมยึดถือความจริงใจ พวกคุณทุ่มเทการรักษาที่ดีที่สุดแก่ดิฉัน อีกทั้งมอบความรัก ความมั่นใจ ทำให้ร่างกายดิฉันฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว ขอขอบคุณอีกครั้ง ดิฉันจะจดจำมิตรภาพของพวกคุณไว้ตลอดไป” ๕

ภาพแห่งความสุขระหว่างผู้ป่วยชาวมมาเลเซียกับเหล่านางพยาบาล

ช่วยให้อายุมันขยับขึ้น

จากสถิติผู้สูงอายุป่วยเป็นโรคมะเร็งสูงที่สุด มีผู้คาดการณ์ไว้ว่า ในอนาคตอันใกล้ 1 ใน 3 ของมนุษย์ช่วงหนึ่งของชีวิตจะต้องแสวงหาการรักษาพยาบาลด้วยสาเหตุจากโรคมะเร็ง มีคนตั้งสมมติฐานเพิ่มเติมอีกว่า **หากมนุษย์มีอายุยืนถึง 120 ปี 80% จะเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง** เมื่อผู้สูงอายุป่วยเป็นโรคมะเร็งและเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย พวกเราไม่อาจกำหนดได้ว่าท่านเหล่านั้นได้เดินมาถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้ว เพราะทุกชีวิตมีค่าเท่าเทียมกันแม้ว่าจะเป็นผู้สูงอายุที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งก็ตาม

■ ผู้สูงอายุชาวสุราบายาไม่ยอมเกษียณอายุ

ปลายเดือนมีนาคม ปี 2010 ผมนั่งเครื่องบินจากเกาะฮ่องกงไปเมืองสุราบายา ถึงที่หมายปลายทางเวลา 20.30 น. คุณกัวเพื่อนชาวจีนท้องถิ่น มารับผมที่สนามบินไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ยังไม่ทันได้สั่งอาหาร โทรศัพท์ของเพื่อนผมก็ดังขึ้น ปลายสายบอกว่าอยากจะขอพบผม ลิบนาที่ต่อมาชายอายุประมาณ 60 ปี สวมกางเกงแนบตัว สวมใส่รองเท้าหนังที่มีน้ำหนักรวดเดินตรกริ้วกับจรวดเข้ามาจับมือทักทายผม ผม निकออกแล้ว ชายผู้นี้แซ่หลู เป็นชาวอินโดนีเซีย เคยเป็นแพทย์ทหาร คุณกัวให้ผมทายว่าเขาอายุเท่าไร คุณหลูหัวเราะเสียงดังแล้วกล่าวว่า “อย่าพูดถึงอายุเลย ผมไม่เคยจำว่าผมอายุเท่าไร รู้แต่เพียงว่าเกิดมาบนโลกใบนี้ในปี 1930” เขานั่งร่วมโต๊ะอาหารกับพวกเรา สั่งเบียร์มา 2 ขวดแต่ไม่ได้รับประทานอาหารอะไร เขาดื่มเบียร์ไปพลางพูดคุยให้พวกเราฟังไปพลางเกี่ยวกับปรัชญาชีวิตเขา ผมถามเขาว่า ในฐานะที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาแปดสิบปี คุณมีความคิดเห็นต่อชีวิตอย่างไร เขาตอบผมอย่างไม่ลังเลว่า “เราต้องมีชีวิตอยู่ตราบนานเท่านาน เพราะการมีชีวิตอยู่ทำให้เราได้มีโอกาสสัมผัสโลกที่สวยงามใบนี้”

วันต่อมา ผมบรรยายหัวข้อเกี่ยวกับสุขภาพให้แก่ชุมชนชาวจีนอินโดนีเซีย หลังจากจบการบรรยาย สองสามีภรรยาสูงอายุคู่หนึ่งเดินขึ้นเวที พูดภาษาอินโด ผมฟังไม่รู้เรื่อง แต่สัมผัสได้ว่าช่วงเวลาลิบนานที่นั่นอารมณ์ทั้งคู่บางครั้งก็ดูตื่นเต้น บางครั้งก็ดูเศร้าสร้อยจนเกือบน้ำตาไหล ภรรยาของคุณกัวบอกผมว่า พวกเขา กำลังเล่าประสบการณ์การรักษาโรคมะเร็งต่อมลูกหมาก ฝ่ายชายแซ่หลูเช่นกัน สองปีที่แล้วตรวจพบว่าเป็นมะเร็งต่อมลูกหมากระยะลุกลามไปยังกระดูกเชิงกรานและกระดูกอื่นๆ แล้ว ทั้งคู่เดินทางไปรักษาตัวที่สิงคโปร์ แพทย์ลงความเห็นว่าไม่สามารถรักษาได้แล้ว ให้ผู้ป่วยกลับไปพักที่บ้านจะดีกว่า เวลานั้นค่า PSA (ค่าแอนติเจนที่เป็นตัวบ่งชี้

ต่อมลูกหมาก) อยู่ที่ 1,200 หน่วย แพทย์ลงความเห็น ว่า “ผู้ป่วยจะมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียง 3 เดือน รีบกลับไปจัดการธุรกรรมต่างๆ ที่ค้างค้างเถอะ” พวกเขาสูญเสียเงินไปกับค่ารักษากว่าสองหมื่นเหรียญสหรัฐเพื่อแลกกับประโยชน์ที่มันทอนหัวใจนั้นะหรือ? จากนั้น ทั้งคู่ได้เดินทางไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลพุต้าตามคำแนะนำของคุณหลุนนายแพทย์ทหาร พวกเขาเสียเงินค่ารักษาประมาณสองหมื่นเหรียญสหรัฐเช่นกันแต่เป็นการแลกกับชีวิตที่ยืนยาวขึ้นตอนนี้ร่างกายปกติดี ค่า PSA ลดลงเหลือเพียง 0.76 หน่วยเท่านั้น คินันส์องสามภรรยาได้จัดงานเลี้ยงรับรองผม ผมมีโอกาสถามเขาวายังทำงานอยู่หรือไม่ เขาตอบผมเป็นภาษาจีนกลางว่า “พวกเราชาวจีนโพนทะเลไม่เคยเกษียณอายุงาน เมื่อมีโอกาสรอดชีวิตมาได้ ก็จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ต่อไปอย่างดีที่สุด”

■ เพื่อนชาวฮ่องกงยกตักตัญญู

การรักษาโรคมะเร็งในผู้สูงอายุต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษเนื่องจากผู้สูงอายุตั้งแต่ 75 ปีขึ้นไปไม่ควรรักษาด้วยวิธีเคมีบำบัด หรือแม้แต่การผ่าตัดก็ควรทำอย่างรอบคอบ ควรพิจารณาการรักษาที่ทำให้เกิดบาดเจ็บหรือผลกระทบต่อร่างกายให้น้อยที่สุด เหตุใดผู้สูงอายุจึงป่วยเป็นโรคมะเร็งกันมากมาย สาเหตุมาจากอายุที่เพิ่มขึ้นขณะที่ภูมิคุ้มกันลดลง ความเสื่อมของเซลล์ในร่างกายที่ตามมาส่งผลให้เกิดความผิดปกติของเซลล์หรือแปรสภาพเป็นเซลล์มะเร็งได้ในที่สุด แม้กระนั้นร่างกายก็ยังคงสร้างเซลล์ที่เป็นภูมิคุ้มกัน เช่น เซลล์เม็ดเลือดขาวซึ่งเป็นเพชรฆาตขจัดเซลล์เลวๆ ในร่างกายออกไปได้ทันทั่วทั้งก่อนที่จะพวกมันจะพันธุ์กำลัง ปริมาณภูมิคุ้มกันหรือสมรรถนะของร่างกายที่ลดลงย่อมส่งผลให้เกิดเซลล์มะเร็งได้ง่ายขึ้น ดังนั้น การเพิ่มภูมิคุ้มกันจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่แพทย์ไม่ควรมองข้ามในการรักษาโรคมะเร็งให้กับผู้สูงอายุ

ต้นปี 2008 ผมได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนชาวฮ่องกงคนหนึ่งว่า มารดาของเขามีอาการเจ็บหน้าอกกะทันหัน จึงพาไปตรวจที่โรงพยาบาลลั่วหลู เมืองเซินเจิ้น พบว่า ด้านซ้ายของปอดมีน้ำคั่งอยู่จำนวนมาก จึงเจาะนำน้ำปนเลือดเหล่านี้นอกไปกว่า 300 มิลลิลิตร เพื่อนผมคนนี้ประกอบอาชีพเป็นนักธุรกิจ แต่เนื่องจากจบทางด้านแพทยศาสตร์จึงพอมีความรู้ติดตัวอยู่บ้าง เธอวินิจฉัยจากอาการป่วยของมารดาคล้ายกับมะเร็งปอด จึงตัดสินใจรีบพามารดามารักษาที่โรงพยาบาลของเรา มารดาของเพื่อนผมอายุ 89 ปี สภาพจิตใจแย่ ไอเป็นพักๆ ทานอาหารไม่ลง จากผล CT สแกนพบว่า ปอดด้านขวายังมีน้ำคั่งอยู่และพบเนื้องอกขนาด 3x4 เซนติเมตรร่วมด้วย ด้านข้างของปอดมีอาการต่อมน้ำเหลืองโตหลายจุด จากการนำก้อนเนื้อไปตรวจพบว่า เป็นเนื้อร้าย เพื่อนของผมถามว่า **“ขอให้คุณแม่เธอได้อยู่ฉลองวันเกิดครบรอบ 90 ปีได้หรือไม่?”** ผมตอบว่าเป็นไปได้ยากแต่จะพยายามอย่างสุดความสามารถ ผมกับเพื่อนคนนี้รู้จักกันหลายสิบปีแล้ว เข้าใจกันเป็นอย่างดี พูดจาสบายๆ ไม่ถือสา กัน เธอสั่งผมว่า **“ไม่รู้ล่ะ ทำอย่างไรก็ได้ขอให้คุณแม่ของฉันได้อยู่ฉลองวันเกิดครบ 90 ปีให้ได้”**

เมื่อเราไม่สามารถทำเคมีบำบัดกับผู้ป่วยได้ เราจึงใช้วิธีการรักษาด้วยภูมิคุ้มกันบำบัดแทน หลังจากอยู่โรงพยาบาลได้สองสัปดาห์ เพื่อนผมรีบคุณแม่กลับไปพักฟื้นที่เมืองเซินเจิ้น โดยมีญาติจากฮกเกี้ยนมาช่วยดูแล 2 คน ผมให้ลูกศิษย์ที่เซินเจิ้นคอยฉีดกระตุ้นภูมิคุ้มกันให้สัปดาห์ละครั้ง สุขภาพของมารดาเพื่อนผมดีขึ้นเรื่อยๆ สองเดือนผ่านไปเพื่อนผมพามารดาไปทำ CT สแกนที่โรงพยาบาลฝรั่งเศสในฮ่องกง ในปอดไม่มีร่องรอยของเนื้องอก เพื่อนผมบอกผมว่า เดิมเคยมีเนื้อร้ายอยู่ที่ปอด หมอคนนั้นเช็ดจมูกหยิงๆ แล้วพูดว่า **“หมอที่แผ่นดินใหญ่ตรวจผิดแล้ว”**

โชคดีมากที่อีกครั้งปีต่อมา เพื่อนของผมได้จัดงานฉลองวันเกิดครบ 90 ปีให้มารดาของเธอได้สำเร็จ มีญาติจากภูมิภาคใกล้เคียงมาร่วมลิบคนมาร่วมงานวันเกิดในครั้งนั้น ครึ่งปีหลังผมกับภรรยาเดินทางไปเยี่ยมมารดาของเพื่อนผมที่เซินเจิ้น พวกเราไปทานเครื่องดื่มเย็นที่โรงแรมแห่งหนึ่ง มารดาของเพื่อนผมสั่งไอศกรีมมาให้ทานถึง 2 ที่ อาทิตย์ที่แล้วผมไปเยี่ยมพวกเธออีกครั้งที่ฮ่องกง เพื่อนผมบอกว่าตอนนี้คุณแม่ของเธอทั้งอ้วนทั้งขาว รับประทานอาหารได้มากกว่าเธอด้วยซ้ำ “สองปีผ่านไปแล้ว ขอขอบคุณคุณจริงๆ ที่ช่วยให้ฉันได้ทำหน้าที่ลูกกตัญญู”

หากเนื้อร้ายในผู้ป่วยสูงอายุเกิดขึ้นในบริเวณที่มีพื้นที่ค่อนข้างจำกัด ก็ควรพยายามกำจัดให้มากที่สุดหรือบางส่วนก็ยังดี เพราะเมื่อสามารถลดปริมาณเนื้อร้ายลง “แรงดันภูมิคุ้มกัน” ในร่างกายมนุษย์จะลดลงซึ่งเหมาะแก่การรักษาด้วยวิธีภูมิคุ้มกันบำบัด แต่หากการผ่าตัดปกติไม่สามารถทำได้ก็ควรใช้วิธีการผ่าตัดเล็กเพื่อบูกรุกอวัยวะของผู้ป่วยให้น้อยที่สุด

■ ช่วยผู้สูงอายุที่มีอายุขัยเกินร้อย

ประมาณเดือนกรกฎาคม ปี 2004 ผมได้รับโทรศัพท์จากวอร์ด 8 ให้ไปดูอาการของผู้ป่วยอายุ 94 ปีรายหนึ่ง ผู้ป่วยชื่อนางจาง เสียงไท่ ระหว่างที่เดินไปผมได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้เกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น เมื่อไปถึงห้องผู้ป่วยพบผู้ป่วยสูงอายุหญิงคนหนึ่งนอนครวญครางอยู่บนเตียงคนไข้ ญาติผู้ป่วยเป็นบุตรชายวัย 70 กว่าปี ส่วนอีกคนเป็นหลานชาย หลานชายเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อครึ่งเดือนที่ผ่านมา คุณย่ามีอาการเจ็บหน้าอกจึงพาไปตรวจ CT สแกนที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในเมืองกวางเจา พบว่าคุณย่าป่วยเป็นโรคมะเร็งปอดและลุกลามไปยังบริเวณกระดูกรอบๆ แล้ว ระหว่างรักษา แพทย์ที่นั่นพิมพ์กำกับตัวเองว่า 94 ปีแล้ว ตัวหมอเองยังไม่รู้ว่าจะอยู่ได้นานขนาดนั้นหรือเปล่า จากนั้นได้จ่ายยาแก้ปวดให้ 12 เม็ด กำชับให้พวกผมพาคุณย่า

คุณยายอายุ 100 ปีแล้ว

กลับบ้านและกตัญญูกับท่านมากๆ พ่อหลานชายพูดพลางมีอารมณ์ฉุนเฉียวไปพลาง พอคุณย่ากลับถึงบ้านก็มีอาการปวดรุนแรงต่อเนื่องโดยเฉพาะเวลากลางคืนจะร้องโอดครวญทรมานน่าสงสารมาก “พวกผมในฐานะลูกหลานจะอดทนฟังต่อไปได้อย่างไร?”

พวกเราทำการตรวจคุณยายจางเพิ่มเติม พบเนื้องอกด้านหลังของปอดด้านขวาใกล้กับกระดูกสันหลังส่วนอกข้อที่9ซึ่งได้ทำลายกระดูกสันหลังส่วนโค้งและกดทับเส้นประสาท ทำให้ผู้ป่วยมีอาการปวดหลังอย่างรุนแรง พวกเรารักษาคณยายด้วยความเย็นบ้ำบัต หลังฉีดความเย็นไป 30 นาทีอาการปวดหายไป สามวันต่อมาพวกเราฉีดสารซีเมนต์เข้ากระดูกที่ถูกทำลายหนึ่งเดือนผ่านไปเนื้องอกในปอดลดขนาดลงครึ่งหนึ่ง หนึ่งปีผ่านไปก้อนเนื้อ

ดังกล่าวหายเกือบหมด ปี 2008 ซึ่งก็คือ 4 ปีหลังการรักษาจากโรงพยาบาลของเรา ผมไปเยี่ยมคุณยายที่บ้านลูกชายคนโตที่เมืองไผ่ซาน คุณยายจำเดินมาต้อนรับผมที่หน้าประตู จูงมือผมไปนั่งที่โซฟา หยิบผลไม้ทั้งกล้วย ส้ม แอปเปิล พร้อมทั้งชงชามาต้อนรับผมอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ลูกชายคุณยายเล่าว่า ปัจจุบันคุณยายยังคงซักเสื้อผ้าเอง จัดที่หลับปัดที่นอนเอง อาบน้ำทุกวัน และยังแย่งลูกสะใภ้เข้าครัวทำกับข้าวเองด้วย คุณยายขอร้องให้ผมค้างที่บ้านหนึ่งคืนเพื่อพาผมไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคาร ผมปฏิเสธอย่างไม่ให้เสียใจ ผมสัญญาพร้อมกับลูกชายคุณยายว่า พวกเราจะช่วยกันทำให้คุณยายมีอายุยืนยาวถึง 100 ปี เมื่อถึงเวลานั้นทางโรงพยาบาลจะจัดงานฉลองวันเกิดให้คุณยายอย่างยิ่งใหญ่

เดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว คุณยายอายุครบ 100 ปีเต็ม ลูกชายคุณยายเดินทางมาที่โรงพยาบาลเพื่อบอกพวกเราว่าคุณยายแข็งแรงดี ครอบครัวได้จัดงานฉลองวันเกิดเล็กๆ ให้คุณยายเพราะเกรงว่าท่านจะตื่นเต้นจนเกินไปซึ่งไม่ส่งผลดีต่อหัวใจ “พวกคุณช่วยชีวิตคุณแม่ของผม นั่นเป็นของขวัญล้ำค่าที่สุดสำหรับคุณยายแล้ว” ลูกชายคุณยายขอโทษที่ไม่ได้พาคุณยายมาฉลองวันเกิด 100 ปีที่โรงพยาบาล 🍀

เกียรติยศส่องสว่างตลอด

ความรับผิดชอบของแพทย์ไม่เพียงต้องรักษา “ชีวิต” ของผู้ป่วยเท่านั้น แต่ยังต้อง “วางแผน” การตายให้ผู้ป่วยด้วย ชะตาชีวิตกำหนดให้มนุษย์ทุกคนต้องตาย พวกเราอาจยืดอายุของผู้ป่วยได้ แต่เราไม่อาจแยกชะตาชีวิตออกจากความตายได้ เพราะความตายเป็นช่วงท่อนใหญ่ที่ขวางอยู่บนถนนชะตาชีวิตมนุษย์ทุกคน การมีชีวิตอยู่จึงเป็นสิ่งที่มีความค่ามาก พวกเรามีหน้าที่ทำทุกวิถีทางเพื่อยืดชีวิตของผู้ป่วย ที่สำคัญกว่านั้นต้องอยู่อย่างมีความสุข อยู่อย่าง มีคุณค่า อยู่อย่างมีเกียรติ ให้ไฟแห่งเกียรติยศนี้ส่องสว่างบนเส้นทางของชีวิตมนุษย์ตลอดไป

■ ผู้ป่วยเสียชีวิต ครอบครัวมอบธงเกียรติยศ

วันที่ 3 เดือนอ้าย ช่วงเทศกาลตรุษจีนของปี 2003 รถเบนซ์คันหนึ่งขับมาจอดหน้าโรงพยาบาล คนกลุ่มหนึ่งลงจากรถมา นพ.ทวี ลีจื้อกำลังลงตรวจให้ผู้ป่วยอยู่ที่ห้องผู้ป่วยชาย เห็นหนึ่งในกลุ่มคนนั้น คือ ลูกเขยของมาตามเจิงที่เพิ่งเสียชีวิตที่โรงพยาบาลเมื่อหลายวันก่อน หมอทวีตกใจคิดว่าญาติผู้ป่วยจะมา “ก่อเหตุ” กรณีญาติเสียชีวิต ยังไม่ทันได้คิดอะไรมากไปกว่านี้ กลุ่มคนดังกล่าวก็มายืนอยู่ตรงหน้าคุณหมอเสียแล้ว ลูกเขยของมาตามเจิงมอบธงเกียรติยศแก่หมอทวีด้วยใบหน้าจริงจัง บนธงมีข้อความว่า “ซื่อสัตย์ทุ่มเท ยึดผู้ป่วยเป็นศูนย์กลาง ฝีมือสะท้อนคุณธรรม มาตราฐานเป็นแบบอย่าง” ลูกเขยมาตามเจิงกล่าวกับหมอทวีว่า “ขอบคุณมาก ขอคุณ จากใจจริง พวกคุณยึดชีวิตคุณแม่ของพวกเรา ทำให้ท่านมีชีวิตอยู่กับพวกเราอีกปีครึ่ง ทำให้ท่านได้จากโลกนี้ไปด้วยความเต็มใจ ทำให้พวกเราได้มีโอกาสแสดงความกตัญญูต่อท่านเต็มที่” คุณหมอทวียืนน้ำตาคลอเพราะไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ผู้ป่วยเสียชีวิตแต่ครอบครัวมอบธงเกียรติยศให้แก่หมอ

วันหนึ่งในเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม ปี 2001 โรงพยาบาลของเราเพิ่งก่อตั้งได้ไม่นาน ชายหญิงคู่หนึ่งเดินทางจากเมืองเฉินเจิ้นเพื่อมาพบผม พวกเขาตามคำแนะนำของคนเชียงใหม่คนหนึ่งซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกับผม ชายหญิงคู่นี้เป็นสามีภรรยา กัน พวกเขาบอกผมว่า มาตามเจิงมารดาของพวกเขาคือชายเชียงใหม่ อายุ 71 ปี ป่วยเป็นโรคมะเร็งปอดและลุกลามไปที่สมองและกระดูก ผมดูผล CT สแกน พบว่ามีเนื้องอกเต็มปอดราวกับดวงดาวเต็มฟ้า ผลจาก MRI ก็แสดงให้เห็นว่าที่สมองมีเนื้องอกอยู่ไม่น้อย เคยรักษาทั้งวิธีเคมีบำบัดและฉายแสงแต่ก็ไม่ได้ผล การลุกลามไปที่สมองทำให้ผู้ป่วยมีอาการปวดหัวไม่หยุด ขณะที่มะเร็งลุกลามไปที่กระดูกทำให้เดินไม่ได้ แต่ละวันผ่านไปด้วยความทรมาน ได้ตระเวนหาแพทย์หลายท่านต่าง

ก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าผู้ป่วยคงอยู่ได้อีกไม่กี่เดือน บุตรสาวบอกผมว่าคุณแม่เธอเป็นมายั้ตั้งแต่ยังสาว ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยความยากลำบากเพื่อเลี้ยงเธอกับน้องสาวจนเติบโตใหญ่ ตอนนี้เธอกับสามีเปิดโรงงานอยู่ที่เซินเจิ้น น้องสาวก็ทำงานอยู่ที่สิงคโปร์ ชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย ยังไม่ทันได้ตอบแทนพระคุณท่านก็จะมีอันต้งจากพวกเราไป...สามีภรรยาคุณนี้ขอร้องผมให้ช่วยรักษามารดาของเธอ แม้จะมีชีวิตต่อเพียงครึ่งปีก็ย้งดี ขอให้มารดาได้อยู่ดูหน้าหลานที่กำลังจะเกิดในอนาคตก็พอ

พวกเรารักษามาตามเจิงด้วยวิธีการผสมผสานแบบจีน - ตะวันตก อาการเจ็บปวดค่อยๆ บรรเทาเบาคลายจนหายไปที่สุดในที่สุด จำนวนเนื้องอกลดลง ทั้งตัวมาตามและลูกสาวยอดกตัญญูต่างรู้แ่ใจถึงอาการป่วย จึงเก็บเกี่ยวเวลาที่เหลืออยู่ไว้อย่างเต็มที่ มาตามเจิงได้กลับไปเที่ยวบ้านเกิดพบญาติสนิทมิตรสหายที่เซียงไฮ้หนึ่งครั้ง ไปเยี่ยมลูกสาวที่สิงคโปร์ ท่องเที่ยวในประเทศแถบเอเชียอาคเนย์ ไปมาหาสู่ทำกิจกรรมกับเพื่อนที่เซินเจิ้นสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นไพ่นกกระจอก หาแหล่งทานอาหารอย่างมีความสุข จนกระทั่งก่อนเทศกาลตรุษจีนในปีนีไม่กัวัน มาตามเจิงเสียชีวิตด้วยภาวะหายใจลำบากและเนื้องอกในสมองแตก

■ พุ่สื่อข่าว “จากไป” อย่างสมภาคภูมิ

ความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกรูปทุกนามต้องเผชิญ รูปแบบการตายที่ผู้ป่วยต้องการที่สุด คือ ตายอย่างสงบและจากไปอย่างสมภาคภูมิ

บ่ายวันหนึ่งของเดือนกันยายน ปี 2008 หู เสี่ยวเหมย ผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ที่มีชื่อเสียงของเมืองเซินเจิ้น เธอเป็นบุตรสาวของผู้ป่วยมะเร็งตับซึ่งเราเคยพูดถึงเธอก่อนหน้านี้แล้ว คร้งนี้เธอพาเพื่อนร่วมงานมาที่โรงพยาบาลพร้อมกับช่างภาพคนหนึ่ง เพื่อนของเสี่ยวเหมยชื่อ เจียนเจีย เธอเป็นนักข่าวภาษาต่างประเทศของสถานีโทรทัศน์เซินเจิ้น สีหน้าของเธอ

ซีดเผือด ขาดเลือดฟาด สีหน้าแสดงอาการเจ็บปวดตลอดเวลา เลี้ยวเหมยเพ็งจะพุงเธอนั่งที่เก้าอี้ เธอก็ร่วงหล่นจากเก้าอี้ลงไปนอนกับพื้นแล้วพูดว่า “ลงไปนอนกับพื้นช่วยบรรเทาปวดได้บ้าง” จากอาการของเธอผมตระหนักตามประสบการณ์ทันทีว่า เนื่องอกได้กระจายตัวไปยังช่องท้องด้านหลังจนไปกดทับเส้นประสาททำให้เกิดอาการดังกล่าว ผมเรียกพยาบาลมาช่วยพุงเธอนั่งที่โซฟา และตรวจอาการทั่วไปให้กับเธอพบว่า ได้ผิวหนังของช่องท้องเรียบไม่สม่ำเสมอ เนื่องอกปูดออกมาอย่างเห็นได้ชัด เธอป่วยเป็นมะเร็งตับได้ 2 ปีแล้วและกำลังอยู่ในระยะแพร่กระจาย เจียนเจียพูดกับผมว่า “คุณหมอสวีคะ สภาพของดิฉันเหมือนตกรกทั้งเป็น” เธอกุมมือผมไว้นแน่น สายตาที่มองผมเต็มไปด้วยความหวัง

ภาพดังกล่าวทำให้ผมนึกย้อนไปในอดีตเมื่อ 40 ปีที่แล้ว คุณแม่ของผมกุมมือผมแล้วพูดว่า “ลูกชายของแม่ ปล่อยให้แม่ไปตามทางเถอะ” เวลานั้นมะเร็งตับส่งผลให้เธอมีอาการปวดจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อไป ยามนั้นผมไม่สามารถช่วยให้อาการเจ็บปวดคุณแม่บรรเทาลงได้เลย เมื่อคิดถึงภาพนี้ครั้งใดผมจะรู้สึกปวดใจทุกครั้ง ผมจะช่วยเหลือผู้ป่วยผู้นำสารคนนี้อย่างไรดี? เพราะเธอรับมอร์ฟินซึ่งเป็นการระงับปวดระดับ 3 ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดแล้ว ผมนึกขึ้นมาได้ว่า ผู้ป่วยบางรายตอบสนองต่อวัคซีนรวมได้ดี สามารถยับยั้งมะเร็งและระงับปวดได้คราวเดียวกัน ผลการทดลองในสัตว์พบว่าสามารถทำให้ “ระดับการปวด” ลดลง ผมจึงอยากให้เจียนเจียได้ลองจึงบอกกับเธอว่า “คุณคงทราบดีถึงอาการป่วยของคุณ เราคงต้องใช้ความพยายามร่วมกัน วันนี้ผมจะทดลองฉีดให้หนึ่งเข็มก่อนดูว่าร่างกายตอบสนองแค่ไหน ผมไม่คิดค่าฉีด คุณก็ไม่จำเป็นต้องนอนโรงพยาบาล กลับไปรอดูอาการที่บ้านสักหนึ่งสัปดาห์ก่อน”

ผมให้พยาบาลฉีดวัคซีนรวมประมาณ 0.5 มิลลิลิตร เข้าที่ต้นแขนด้านซ้ายและเนื่องอกบริเวณตับที่ปูดขึ้นมา จากนั้น ให้เธอคอยสังเกตอาการ

หลังฉีด หากมีอาการบวมแดงหรืออาการตัวร้อน แสดงว่าร่างกายมีการตอบสนองต่อวัคซีนดังกล่าวแล้ว นั่นหมายถึงอาการต่างๆ อาจดีขึ้น

3 วันต่อมา เสี่ยวเหมยโทรศัพท์ถึงผมบอกว่าอาการปวดที่ขาขวาของเจียนเจียลดลง 8 วันต่อมา ขณะอยู่ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ผมได้รับโทรศัพท์จากเจียนเจีย เธอถามผมว่ากลับเมืองจีนเมื่อไร เธอจะมาเข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาตัว หลังจากทราบข่าวนี้ คินนั้ผมรีบนอนแต่หัวค่ำ เนื่องจากตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา ภาพเจียนเจียกุมมือผมเพื่อขอความช่วยเหลือยังลอยวนอยู่ในหัวของผมตลอดเวลา

หลังจากที่เจียนเจียเข้าโรงพยาบาล ผมได้เพิ่มปริมาณวัคซีนแก่เธอหลายวันต่อมา อาการปวดลดลง 80% ในฐานะสื่อมวลชน เธอสนใจด้านการประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาลตามสัญญา เธอเดินจากชั้น 8 มาที่ชั้น 9 สำนักงานของผม เธอขอให้ช่างกล้องถ่ายทำตลอดการรักษาของเธอที่โรงพยาบาลแห่งนี้ เธอจะนำเรื่องราวเหล่านี้ไปเขียนบทละคร ตั้งใจจะใช้ชื่อเรื่อง **“เสียงเพรียกร้องของชีวิต”**

ผ่านไป 10 วัน เป็นวันชาติซึ่งเป็นวันหยุดยาวของจีน ผมกลับมาพักผ่อนที่บ้านที่เซี่ยงไฮ้ ระหว่างนั้นได้รับโทรศัพท์จาก **คุณหมอมู่ เฟิง** รองผู้อำนวยการว่า อาการปวดของเจียนเจียกำเริบอีกครั้ง และหนักขึ้นเรื่อยๆ ถามผมว่าทำอะไรต่อดี การปวดครั้งนี้สืบเนื่องมาจากคุณหมอเจ้าของไข้เห็นว่าอาการปวดของเจียนเจียบรรเทาลง จึงสั่งให้ลดปริมาณการให้ยา ผมจึงบอกให้คุณหมอมู่ เฟิง เพิ่มปริมาณยาและฉีดเข้าบริเวณใต้ผิวหนังที่เนื้องอกฝังตัวอยู่ เพื่อให้วัคซีนกระตุ้นกลไกภูมิคุ้มกันโดยตรง

3 วันต่อมา ผมโทรไปที่ห้องผู้ป่วยเจียนเจีย ไม่มีคนรับสาย จึงโทรไปที่เคาน์เตอร์พยาบาล นางพยาบาลบอกว่าเจียนเจียชวนเพื่อนผู้ป่วยไปเล่นที่สวนของโรงพยาบาล

หลังจากกลับจากพักผ่อนวันหยุดยาว เจียนเจียได้ออกจากโรงพยาบาลไปพักฟื้นที่บ้าน เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง ผมขับรถนำทีมรองผู้อำนวยการ 2 ท่านกับหัวหน้าห้องบำบัดชีวภาพอีก 1 ท่านมายังคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งในเมืองเซินเจิ้น พวกเราขึ้นลิฟท์มาชั้นที่ 28 เจียนเจียเปิดประตูรอพวกเราอยู่ที่ห้องของเธอ พี่สาวของเธออยู่ด้วย พวกเธอสาละวนอยู่กับการต้อนรับพวกเราทั้งสี่พี่สาวและผลไม้ไม่ว่าชนิด ผมถามเจียนเจียว่ายังปวดอยู่หรือเปล่า เธอยิ้มแล้วตอบว่า “ตอนนี้ฉันสามารถเดินเล่นกับคุณในระยะ 2 กิโลเมตรได้สบายๆ” พี่สาวเธอขึ้นไปทำหน้าที่ต่างห้องรับแขกแล้วพูดว่า “เจียนเจียเคยคิดอยากกระโดดตึกผ่านหน้าต่างบานนี้หลายครั้ง”

เดือนเมษายน ปี 2009 ผมประชุมอยู่ที่ต่างประเทศ ได้รับข้อความจากเลียวเหมยว่า “ผู้อำนวยการสวีคะ เจียนเจียจากพวกเราไปแล้ว อย่างสงบ เธอเสียชีวิตด้วยอาการตับแข็งและเลือดออกทางเดินอาหาร ไม่ใช่เสียชีวิตจากโรคมะเร็ง สามีของเธอฝากขอบคุณคุณคุณหมอ ที่ช่วยให้เจียนเจียของเขารักษาชีวิตอย่างสมศักดิ์ศรีก่อนเสียชีวิตและจากไปอย่างสมภาคภูมิ”

■ นักวิจัยปลอมปน

ในอาชีพหมอ ยิ่งนานวันผมก็ยิ่งประสบพบเจอกับเรื่องราวที่สะเทือนใจมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะหากเป็นคนรู้จัก เพื่อนหรือญาติของเพื่อนจากไป ความรู้สึกสะเทือนใจยิ่งร้ายเท่าทวีคูณ

เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2010 เพื่อนผมได้สูญเสียภรรยาที่ใช้ชีวิตร่วมกันมานานกว่า 50 ปี เพื่อนผมส่งอีเมลบอกผมว่า “ภรรยาผมจากไปแล้ว เธอโชคดีมาก มะเร็งกระจายไปทั่วตัว แต่ตอนเสียชีวิตกลับไม่ทุกข์ทรมานเลย” ผมรู้สึกผิดเหมือนกับตัวเองยังไม่ได้รับผิดชอบดูแลเธออย่างเต็มที่ ผมตั้งใจที่จะเดินทางไปแสดงความเสียใจ แต่เพื่อนผมเห็นว่าระยะทางไกลจึงปฏิเสธ น้ำใจผมพลางปลอมผมว่า “คุณได้ให้ความช่วยเหลือภรรยาของผมอย่างสุด

ความสามารถแล้ว เธอจากไปอย่างสงบและสมภาคภูมิ แม้ว่าผมจะรู้สึกปวดใจกับการจากไปของเธอ แต่ก็รู้สึกขอบคุณคุณจริงๆ”

ผมเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนเป็นอย่างดี เขากับภรรยาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สมควรได้รับการยกย่องคู่หนึ่ง ทั้งคู่อายุเกือบ 80 ปีแล้ว เพื่อนของผมเป็นนักวิชาการแห่งสถาบันวิทยาศาสตร์จีนและเป็นศาสตราจารย์ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ภรรยาของเขาก็เป็นศาสตราจารย์เช่นกัน เมื่อหนึ่งปีที่แล้ว รองอธิการบดีของพวกเขาได้โทรศัพท์ขอร้องให้ผมช่วยพูดให้เพื่อนผมย้ายบ้าน ยกระดับห้องพักไปอยู่โซน “นักวิจัย” เพื่อนผมไม่ยอมไปโดยยืนยันที่จะพักอยู่ในห้องที่มีพื้นที่ใช้สอยไม่ถึง 100 ตารางเมตร เหตุผลเพราะ “ภรรยาผมชอบที่นี่” และผมก็สะดวกที่จะดูแลภรรยาที่นี่ แม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะสามารถช่วยส่งคนมาดูแลภรรยาเขา แม้ว่าลูกสาวของเขาจะเป็น CEO ของบริษัทมหาชนแห่งหนึ่ง แต่เขาก็เลือกจะดูแลหุงหาอาหารให้กับภรรยาทุกวันที่นี่

ผมทวนคิดถึงบ่ายวันหนึ่ง ในเดือนเมษายน ปี 2008 เพื่อนนักวิชาการของผมคนนี้ถือผล CT สแกนมาหาผมที่สำนักงาน ภรรยาเขาป่วยเป็นมะเร็งที่มดลูก ผ่าตัดไปเมื่อครึ่งปีที่แล้วและกลับมาเป็นใหม่ ภายใน 5 เดือนทำเคมีบำบัดไป 6 ครั้งที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในนครเซี่ยงไฮ้ แต่มะเร็งกลับลุกลามไปยังอวัยวะส่วนอื่นของร่างกายไม่ว่าจะเป็น ตับ ปอด ช่องท้อง คอ รักแร้ ผมขอให้เธอมาพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลฟู่ต้า ร่างกายของเธออยู่ในสภาพอ่อนแอมาก เนื่องจากเพิ่งผ่านการผ่าตัดด้วยสาเหตุล้าไส้อุดตัน และเซลล์เม็ดเลือดลดลงโดยยังไม่ทันได้ปรับให้ถึงเกณฑ์ปกติหลังเคมีบำบัด ทำให้เธอทานอะไรไม่ได้ อาเจียนตลอดเวลา พวกเราให้การรักษาเธอแบบองค์รวมเพื่อปรับสภาพร่างกาย จากนั้นได้ฉีดความเย็นเข้าที่ตับและปอดเพื่อลดปริมาณเนื้องอกซึ่งทั้งสองจุดเป็นส่วนที่เนื้องอกลุกลามมากที่สุด จากนั้นตามด้วยการรักษาด้วยวิธีการภูมิคุ้มกันบำบัดแบบผสมผสาน

หลังจากออกจากโรงพยาบาลกลับไปพักรักษาตัวที่เชินเจิ้น ครอบครัวของเราทั้งสองเคยไปทานอาหารที่ร้านอาหารด้วยกันครั้งหนึ่ง ภรรยาเพื่อนผมมา ด้วยสีหน้าดูมีชีวิตชีวา ผมเห็นเธอกับภรรยาของผมใช้ภาษาเซี่ยงไฮ้ นั่งคุยกันอย่างถูกต้อง ใจก็นึกภาวนาขอให้สามีภรรยาคู่นี้ครองคู่กันไปยาวนานเท่านั้น หลังจากทานข้าวด้วยกันครั้งนั้น ผมเดินทางไปเยี่ยมที่บ้านผู้ป่วยครั้งหนึ่ง และยังคงทำให้ลูกศิษย์ที่ทำงานที่เชินเจิ้นแวะเวียนไปเยี่ยมอาการทุก 1-2 สัปดาห์ ลูกศิษย์รายงานให้ผมทราบว่า อาจารย์หญิงสบายดี ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมจะได้คุยสัพเพเหระกับอาจารย์หญิงไม่ต่ำกว่า 1 ชั่วโมง แต่คิดไม่ถึง ว่าอาการจะกำเริบฉับพลัน เจ้าโรคร้ายไม่เคยปรานีใครจริงๆ แม้แต่แพทย์ก็ยังจนปัญญา ผมรู้สึกผิดและปวดใจเป็นที่สุด

■ ขอบขอบคุณความรักที่มีต่อภรรยาผม

บางครั้ง แพทย์เปรียบได้ดั่งบาทหลวง ไม่เพียงดูแลชีวิต “คนเป็น” ยังต้องเฝ้าภาวนาปลอบใจ “คนตาย” ด้วย

วันที่ 27 เมษายน 2010 ผมเดินทางไปเยี่ยมผู้ป่วยที่ประเทศอินโดนีเซีย ก่อนเดินทาง ผมตัดสินใจว่า ไม่ว่างงานจะยุ่งเพียงใด ผมจะต้องเจียดเวลาไปเยี่ยม Peggy กับสามีของเธอที่บ้านให้จนได้ แต่หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ Peggy ก็เสียชีวิต

เมื่อ 3 ปีก่อน Peggy ป่วยเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย หลานสาวของเธอเป็นแพทย์ที่มีชื่อเสียงในกรุงจาการ์ตา ได้หาแพทย์เก่งๆ มารักษามากมาย สุดท้ายจึงตัดสินใจมาที่โรงพยาบาลพุด้า เมื่อ 2 ปีที่แล้วขณะที่ผมเดินทางเยือนประเทศอินโดนีเซีย Peggy ได้เชิญผมไปเที่ยวบ้านของเธอที่ตั้งห่างจากกรุงจาการ์ตาประมาณ 50 กิโลเมตร วันนั้นสามีของเธอได้จัดงานเลี้ยงให้กับภรรยาในโรงแรมที่พวกเขาเป็นเจ้าของ เนื่องในโอกาสครบ

รอบวันเกิดและครบรอบ 2 ปีของการรักษาที่โรงพยาบาลฟู้ดา หลังจากนั้น ทุกครั้งที่ผมเยือนประเทศอินโดนีเซีย เธอกับสามีต้องมาหาผมทุกครั้ง เมื่อ 1 เดือนที่ผ่านมา เธอมารักษาตัวที่โรงพยาบาลฟู้ดา ผมไปเยี่ยมเธอที่ห้องพักรักษาตัว อาการของเธอค่อนข้างหนัก ปอดทั้งสองข้างมีMoist rales ผลจาก PET-CT พบว่ามะเร็งกำเริบและมีภาวะติดเชื้อแทรกซ้อน ที่ด้านหลังมีเนื้องอกขนาดใหญ่ขึ้นอีก เป็นเนื้องอกจากภาวะกลูกลามมิโซ่เกิดขึ้นใหม่ พวกเราระดมสมองหาวิธีการรักษาแต่ได้ผลตอบสนองในเชิงบวกไม่มากนัก ผมขอโทษสามีของเธอที่ไม่สามารถช่วยอะไรได้ สามีเธอตอบว่า “พอ.ครับ อย่าพูดเช่นนี้เลย 3 ปีที่ผ่านมา พวกคุณได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว” เธอออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับประเทศอินโดนีเซียไปเมื่อ 20 วันที่แล้วนี้เอง

บ่ายวันที่ 30 เมษายน 2010 ผมกับเพื่อนร่วมงานคือ คุณหมอลิว เจิ้งผิง เดินทางมาที่บ้าน Peggy ที่หน้าบ้านของเธอ สามีของเธอจับมือผมแล้วพูดว่า “ขอบคุณมากๆ ขอขอบคุณจริงๆ” ผมมอบนาฬิกาตั้งโต๊ะให้กับเขา ที่ทั้งสองข้างของนาฬิกามีห่านฟ้าอย่างละคู่ สองสามีภรรยา นับถือศาสนาคริสต์ ความหมายในการมอบครั้งนี้คือ ขอให้ห่านฟ้า นำพา Peggy สู่วิสวรรค์ สองมือของผมประคองนาฬิกาไปวางไว้หน้ารูปถ่ายเธอ ผมมองไปรอบๆ บ้านของพวกเขา ห้องรับแขกที่เคยโล่งกลับเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์รูปถ่ายและวัตถุโบราณ ห้องโถงเล็กๆ ถัดไปมี “รถเบนซ์” โบราณอายุประมาณ 50 ปี สามีของ Peggy เรียกลูกชายมาแล้วพูดว่า “ของทั้งหมดที่เห็นเป็นของภรรยาผมทั้งหมด ทั้งชีวิตของผมสิ่งที่มีค่าที่สุดก็คือลูกกับภรรยาเท่านั้น นอกนั้นไม่มีความหมายสำหรับผม ผมกำลังจัดการของเหล่านี้อยู่ มี 2 เรื่องที่ผมต้องการทำ หนึ่งคือบริจาคสิ่งของที่มีค่าทั้งหมดให้แก่คนยากคนจน สองคือผมต้องการพาลูกชายกับลูกสาวไปโรงพยาบาลฟู้ดา เพื่อไปแสดงความขอบคุณต่อแพทย์พยาบาลที่นั่น ขอขอบคุณพวกคุณที่มอบความรักให้กับภรรยาผม”

ผมก้าวเท้าเข้าไปสวมก่อนสามีของ Peggy ลูกชายของเขาเดินเข้ามาโอบกอดพวกเรา คุณหมอหลิว เจิ้งผิงเดินเข้ามาสวัสดีอีกคน ดวงตาของผมเอ่อล้นไปด้วยน้ำตา ๘

รักษาคนต้องไม่แบ่ง ชนชั้นวรรณะ

ความจนไม่ใช่บาป ผู้ป่วยโรคมะเร็งที่มีฐานะยากจนมักไม่ได้รับการรักษาที่ดีที่สุด จึงมักเกิดโศกนาฏกรรมกับกลุ่มคนเหล่านี้เสมอ แต่วิชาชีพแพทย์มีหน้าที่ช่วยเหลือชีวิตมนุษย์ ดังนั้น จึงไม่ควรมีการแบ่งชนชั้นวรรณะในการรักษา บ่อยครั้งที่เราต้องพบกับผู้ป่วยที่ไม่สามารถชำระรักษาพยาบาลได้ พวกเขาจะรู้สึกทุกข์ใจ ถึงกระนั้นพวกเราก็มีหน้าที่ให้การรักษาอย่างดีที่สุด อย่างน้อยก็ต้องปลอบใจให้ผู้ป่วยสบายใจอย่าคิดมาก ครุชนบทกลับมาถือไม้เรียวได้อีกครั้ง

นี่เป็นเหตุการณ์ก่อนที่โรงพยาบาลจะก่อตั้ง วันที่ 21 กรกฎาคม 1998 ศาสตราจารย์เว่ย เปย์ไห่ ประธานกรรมการสถาบันโรคทางเดินอาหารการแพทย์ผสมผสาน (จีน - ตะวันตก) แห่งชาติจีน ได้จัดทีมแพทย์ลงตรวจบริการประชาชนฟรี ณ โรงพยาบาลประชาชน เมืองเหลียนเจียง มณฑลกว่างตุง ช่วงเช้ามีผู้ป่วยรอตรวจเต็มห้องโถง ชายวัยกลางคนคนหนึ่ง เบียดแทรกผู้คนมาที่เคาน์เตอร์ตรวจ เขาส่งผล CT สแกนจำนวนหนึ่งแก่ผม เมื่ออ่านแผ่นฟิล์มพบว่า มีเนื้องอก 2 ก้อนกินพื้นที่อยู่ในตับ เขาพูดกับผมด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “มะเร็งตับระยะสุดท้าย รักษาด้วยวิธีการแทรกแซง (Interventional treatment) มาแล้ว 4 ครั้ง กลับมาเป็นอีก ผมกำลังรอความตาย พวกคุณมีวิธีการรักษาแบบอื่นอีกไหม?” อากัปกิริยาแสดงถึงความไม่เชื่อใจต่อคำตอบที่จะได้รับอย่างเห็นได้ชัด ผมคิดลึกลับแล้วตอบว่า “อาจลองใช้คลื่นความถี่เข้าไปทำลายเนื้องอก” เขาถามต่อว่า ต้องใช้เงินหรือเปล่า? ผมพยักหน้าตอบรับ ชายผู้นั้นเอื้อมมือมาหยิบแผ่น CT อย่างไม่ลังเลและจากไปอย่างไม่มีรีรอ

ภาพของชายผู้นั้นยังคงเวียนวนอยู่ในหัวผมตลอดช่วงเช้า ช่วงพักเที่ยง ผมถามคุณหมอในพื้นที่ว่า มีใครรู้จักผู้ป่วยชายคนนี้บ้าง คนขับรถโรงพยาบาลตอบว่า เขาคือครูมัธยมต้นโรงเรียนแห่งหนึ่งแถวพื้นที่เกษตรกรรม แซ่ไม่วป่วยมาได้ครึ่งปีแล้ว ทั้งครูและนักเรียนพากันบริจาคเงินเพื่อช่วยค่ารักษายืมเงินมารักษาตัวจนมีหนี้สินมากมาย คนแถวนั้นเห็นเขาต่างพากันหลบกลัวเขาจะขอหยิบยืมเงิน คำพูดของชายคนขับรถทำให้ความเจ็บเข้ามาแทนที่บรรยากาศบนโต๊ะอาหาร ผมรู้สึกปวดร้าวภายในใจ อยากช่วยเหลือขึ้นมาจับใจ จึงออกปากว่าจะรักษาโดยคิดค่ารักษาให้เป็นพิเศษ ชายคนขับไม่วรอกินข้าวเสร็จก็รีบรูปไปแจ้งครูไม่ว ตลอดช่วงบ่ายผมไม่เห็นแม้แต่เงาของครูไม่วเลย

คืนนั้น ใจผมคิดถึงแต่เรื่องราวของครูชนบทคนนั้น ผมขอให้คนขับรถไปแจ้งครูอีกครั้ง แต่ทำที่ชายคนขับรถไม่กระตือรือร้นเหมือนเมื่อช่วงเที่ยง โดยให้เหตุผลว่า “คุณรับปากว่าจะลดค่ารักษา แต่ถึงแม้ลดค่ารักษาแล้วก็เชื่อว่าเขาจะมีเงินจ่าย” ผมเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในทันที จึงตัดสินใจจัดหาทุนเต็มเพื่อรักษาเขา ผมขอให้เลี้ยวฝางซึ่งเป็นนักข่าว “หนังสือพิมพ์เหลียนเจียง” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เลี้ยวฝางเดินทางไปพบอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ประจำเมือง อธิบดีเดินทางไปพบอธิบดีกรมการศึกษาท้องถิ่น อธิบดีกรมการศึกษาเดินทางไปพบเลขาธิการพรรคการเมืองเลขาธิการพรรคประจำเมืองเหลียนเจียง เลขาธิการพรรคมีคำสั่งตรงถึงหัวหน้าสำนักงานการศึกษา เข้าวันรุ่งขึ้น หัวหน้าสำนักงานการศึกษาพาครูโม่วมาโรงพยาบาลประชาชน เมืองเหลียนเจียง เพื่อรับการตรวจ CT สแกนและอัลตราซาวด์ฟรี ศาสตราจารย์เว่ย เป่ยไต้ ตั้งทีมแพทย์ชั้นมารักษาเขาเป็นการเฉพาะ ทำที่ของครูโม่วจึงเปลี่ยนไปและยอมรับความช่วยเหลือที่จริงใจจากพวกเราในที่สุด

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง เขามาเข้าโรงพยาบาลที่ผมทำงานอยู่ในเมืองเซินเจิ้น ผมกับศาสตราจารย์เยวี่ยน อ้ายลี ผู้เชี่ยวชาญโรคตับได้ทำการรักษาให้เขาด้วยคลื่นความถี่โดยเจาะผ่านชั้นผิวหนังลงไป ปี 2002 ตับของครูโม่วมีเนื้องอกขึ้นใหม่อีก 3 ก้อน ผมให้เขาเดินทางมารักษาที่กวางเจา คราวนี้พวกเรารักษาเขาโดยวิธีรังสีบำบัดร่วมกับการผ่าตัดด้วยความเย็น วันที่ 13 กันยายน 2011 เพิ่งผ่านวันครู (วันครูจีนคือ วันที่ 10 กันยายน) ไปไม่นาน “หนังสือพิมพ์หนานฟาง” ได้รายงานข่าวว่า อาการครูโม่วดีขึ้นจนสามารถกลับมาถือไม้เรียวได้อีกครั้ง สถานีโทรทัศน์เผยแพร่ของฮ่องกงได้ถ่ายทอดสารคดีเรื่อง “ครูชนบทกลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้ง”

ครูโม่วกลายเป็นเพื่อนสนิทผมในเวลาต่อมา เสื้อผ้าที่ผมใส่ไม่ได้แล้ว ครูโม่วหยิบไปใส่โดยไม่รังเกียจ ลูกชายครูเรียนจบมหาวิทยาลัยก็ได้ขอให้ผมช่วยหางานให้ ฤดูใบไม้ผลิปี 2003 ครูโม่วกลับมาตรวจซ้ำ เขานำรูปถ่าย

ขณะกำลังสอนหนังสือและขณะชี้จักรยานให้ผมดู ผมดูแล้วรู้สึกสบายใจ อย่างบอกไม่ถูก นับตั้งแต่ปี 1998 ที่เราเริ่มต้นรักษาจนปัจจุบันผ่านพ้นไป 5 ปีแล้ว เขายังมีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยดี แต่หากนับตั้งแต่ช่วงเวลาที่เริ่มป่วยก็เกือบ 7 ปี เมื่อ 10 ปีที่แล้ว ผู้คนขนานนามโรคมะเร็งตั้บว่า “เจ้าแห่ง มะเร็ง” วันนี้ได้เห็นครูโม่ผู้ป่วยมะเร็งตั้บระยะสุดท้ายสามารถยืนสอนหน้า ชั้นเรียนได้ตามปกติ ปีนั้นผมฉลองเทศกาลตรุษจีนอย่างภาคภูมิใจ

ให้ครูโม่ เกียนฮั่น ลองชุดของผมดูว่าใส่ได้หรือไม่

■ ช่วยชีวิตแม่บ้านสะเทือนไปทั้งแผ่นดิน

ช่วงครึ่งปีแรกของปี 2002 เรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าของบ้านหญิงชาว เซินเจิ้นช่วยชีวิตแม่บ้านได้กลายเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วแผ่นดินจีน สื่อต่างๆ พากันแย่งทำข่าวนี้ ไม่ว่าจะเป็น หนังสือพิมพ์รายวันประชาชน สถานีโทรทัศน์จาง และเรื่องราวนี้เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลของเรา

ต้นเดือนมีนาคม 2002 มาตามเจาคนไข้เก่าของโรงพยาบาล เจ้าของ บริษัทแห่งหนึ่งในเมืองเซินเจิ้นได้มาพบผม เธอเล่าว่าเมื่อ 2 ปีที่แล้วได้จ้าง แม่บ้านคนหนึ่งจากเมืองหนานทง มณฑลเจียงซู เธอเรียกแม่บ้านว่า ฟี้ไจ้

เมื่อหนึ่งปีกว่าที่ผ่านมา พี่ใจได้ลาออกด้วยเหตุผลทางบ้าน ไม่นานได้เกิดเรื่องเลวร้ายกับเธอ พี่ใจป่วยเป็นโรคมะเร็งปอด ได้เข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในนครเซี่ยงไฮ้ หลังออกจากโรงพยาบาลไม่นาน เนื้อร้ายกลับมาเป็นซ้ำ มีอาการไอทั้งวันทั้งคืน เจ็บหน้าอกด้านขวามากจนนอนไม่หลับ โรงพยาบาลท้องถิ่นตรวจพบว่ามีน้ำสะสมอยู่บริเวณทรวงอกด้านขวาจำนวนมาก เคราะห์ซ้ำกรรมซัด สามีของเธอตกงาน ทั้งโรคมะเร็งและโรคความจนรุมเร้าจนเธอหมดหวังในชีวิต คิดรอนันตายเพียงอย่างเดียว มาตามเฉาจึงอยากรงเคราะห์พาเธอมารักษาที่โรงพยาบาลฟู่ต้าโดยจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง

ข่าวการช่วยเหลือแม่บ้านสะเทือนไปทั้งแผ่นดิน

วันที่ 7 มีนาคม 2002 โรงพยาบาลของเราได้รับพี่ใจจากสนามบิน กวางเจามารักษาตัว เวลานั้น การหายใจของเธออยู่ที่ประมาณ 40 ครั้ง/นาที ชีพจรเต้น 130ครั้ง/นาที จากฟิล์มเอ็กซเรย์เห็นได้ชัดว่า ทรวงอกด้านขวามีน้ำสะสมอยู่เป็นจำนวนมาก หัวใจถูกเบียดไปทางซ้ายเกือบถึงรักแร้ หลังจากดูดเอาน้ำปนเลือดออกไปกว่า 2,000 มิลลิลิตร เมื่อเอ็กซเรย์ใหม่พบว่า ปอดด้านขวามีเนื้องอกขนาดเท่าไข่ไก่ เยื่อหุ้มปอดมีสภาพขรุขระสภาพเหมือนหินดาตบนลานกว้าง ชี้ให้เห็นถึงมะเร็งปอดกำเริบและลุกลามไปที่เยื่อหุ้มปอด

พวกเราก็เหมือนกับมาตามเฉา ไม่ได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องใดๆ กับเธอมาก่อน แต่ความเมตตาของมาตามเฉาทำให้คนในโรงพยาบาลประทับใจ และซาบซึ้งใจ บ้างช่วยบริจาคเงินทอง บ้างขอรับผัดชอบค่าอาหาร พี่ไจกลายเป็นพี่น้องของทุกคนในโรงพยาบาล ทว่าการรักษาเป็นไปด้วยความยากลำบาก เนื่องจากไม่สามารถผ่าตัดและไม่สามารถทำเคมีบำบัดทั้งร่างกายได้ เพราะสภาพร่างกายเธอขณะนี้ไม่อาจทนการตอบสนองต่อยาเคมีบำบัดได้ จึงต้องรักษาตามสภาพ ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป ด้วยการรักษาแบบองค์รวมทำเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

ตลอดระยะเวลา 21 วัน พี่ไจผู้มีนิสัยโอบอ้อมอารี ชื่อสัตย์ ได้รับการบำบัดรักษาด้วยกระบวนการต่างๆ จนฉุดรั้งเธอจากเงื้อมมือของมะเร็งร้ายจนได้สำเร็จ อาการปวดที่ทรวงอกหายไป อาการไอน้อยลง เนื้องอกลดปริมาณลง วันที่ 28 เมษายน พี่ไจที่เมื่อแรกมีสภาพถูกห้ามเข้าโรงพยาบาลบัดนี้แข็งแรงจนสามารถออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว หลังออกจากโรงพยาบาล “หนังสือพิมพ์รายวันประชาชน” ได้ทำสัปดาห์ข่าวของพี่ไจเรื่อง “**เดินทางพันลี้เพื่อช่วยพี่เลี้ยง**” ซึ่งได้ถ่ายทอดเรื่องราวความประทับใจตั้งแต่ต้นจนกระทั่งออกจากโรงพยาบาล

หนึ่งปีผ่านไป พี่ไจกลับมาตรวจซ้ำ คราวนี้เธอดูสาวขึ้นมาก เธอกล่าวว่า หลังจากกลับภูมิลำเนา เธอไม่ได้กินยาหรือต้องฉีดยาอีกเลย ผมเห็นเธอเดินแวะเวียนทักทายไปตามแผนกต่างๆ ของโรงพยาบาลด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ในใจผมนึกถึงสุภาษิตจีนที่ว่า “**ลีต๋าสิงจัตพันกัรม**” หมายถึง การให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยสามารถช่วยชีวิตคนทั้งคนได้

พี่ใจกลับมาตรวจซ้ำที่โรงพยาบาล

■ เดินทางไปกว้างสี่เพื่อเยี่ยมผู้ป่วย

วันที่ 21 มีนาคม 2003 เมืองกวางเจามีอากาศหนาวขึ้น สภาพอากาศแปรปรวน ผมงกับคุณหมอเหอ เว่ยปิง แผนกอัลตราซาวด์ของโรงพยาบาลนังร่งไฟมุ่งไปทางทิศตะวันตก ผ่านไปหนึ่งคืนจึงได้ถึงเมืองกุ้ยกั๋ง มณฑลกวางสีในยามเช้ารุ่งขึ้น จากนั้นนั่งแท็กซี่ไปตำบลจูเจีย ซึ่งอยู่ห่างตัวเมือง 30 กว่ากิโลเมตร เพื่อไปเยี่ยมเสี่ยวหวัง ผู้ป่วยวัยรุ่นที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร

ต้นปี 2000 เสี่ยวหวังเพิ่งจะมีอายุได้ 25 ปี มีอาการปวดกระเพาะจนทำให้ไม่อยากอาหาร น้ำหนักลดลงอย่างรวดเร็ว 5 กว่ากิโลกรัม เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาลพบว่า เป็นโรคมะเร็งกระเพาะอาหารและอยู่ในระยะลุกลามไปที่ตับ เวลานั้นคุณหมอให้ความเห็นว่า แม้จะรักษาก็คงมีชีวิตอยู่ได้เพียงครึ่งปี พี่สาวของเสี่ยวหวังเป็นครูมัธยมท้องถิ่นและเป็นเสาหลักของ

ครอบครัว เธอทนเห็นน้องชายจากโลกไปด้วยอายุยังน้อยไม่ได้ ข้อความบางตอนในข่าวหนังสือพิมพ์ภาคบ่ายทางแจ้งประจำ เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2002 ได้ดึงดูดความสนใจเธอความว่า “โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกวางเจาได้กำจัดเซลล์มะเร็งโดยวิธีการผ่าตัดด้วยความเย็น รักษาผู้ป่วยมะเร็งตับแล้ว 28 ราย...” เธอรีบพาน้องชายมารักษาตัวที่โรงพยาบาลผู้ดำเนินที่

ผลขณะอยู่ที่บ้านเสี้ยวหวังที่กวางสี (คนที่ 2 จากซ้าย)

จากผลการตรวจพบว่า ตับของเสี้ยวหวังมีเนื้องอกอยู่ 3 ก้อน ก้อนใหญ่ที่สุดมีขนาด 6-7 เซนติเมตร ใกล้ขั้วตับ ไม่สามารถผ่าตัดได้ พวกเราผ่าตัดเนื้องอกบริเวณกระเพาะอาหารทิ้ง และได้ฉีดสารเย็นเข้าที่เนื้องอกที่เหลืออยู่แต่ละก้อน จากนั้นได้ฝังแร่ที่ต่อมน้ำเหลืองบริเวณกระเพาะอาหารและตับซึ่งเป็นจุดแพร่กระจาย แล้วฉีดเคมีบำบัดเฉพาะจุดบริเวณที่เป็น

ร่างกายเสี้ยวหวังฟื้นตัวเร็วมากหลังการผ่าตัด หลังออกจากโรงพยาบาลได้ประกอบอาชีพเลี้ยงไก่ ปลายปี 2002 เขากลับมาตรวจซ้ำอีกครั้งพบว่าที่ตับยังมีเนื้องอกก้อนเล็กๆ อยู่หนึ่งก้อน หลังจากตัดสินใจไปตรวจพบว่าเป็นเพียงแผลเป็นเท่านั้น

บ้านเสี้ยวหวังเป็นบ้านมุงกระเบื้องขนาด 2 ห้องนอน เพอร์นิเจอร์ภายในบ้านเรียบง่าย มีโทรทัศน์ขาวดำ 1 เครื่อง หลังบ้านมีฟาร์มไก่เล็กๆ มีไก่หลาย 10 ตัว พี่สาวของเสี้ยวหวังพักอยู่ใกล้ๆ เมื่อทราบว่าพวกเขามาเยี่ยมก็รีบรุดมา พวกเขาเล่าว่า ตอนเช้าเสี้ยวหวังจะออกกำลังกายด้วยการวิ่งประมาณ 2 กิโลเมตรทุกวัน จากนั้นจึงกลับมาดูแลไก่ในฟาร์ม ยามบ่ายบางครั้งออกไปเล่นไฟกับเพื่อน ผมตรวจสภาพร่างกายภายนอกของเสี้ยวหวังไม่พบวิเววของเนื้องอก ผู้ป่วยโรคมะเร็งกระเพาะอย่างเสี้ยวหวังรอดชีวิตมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ผมกำชับให้เขาตรวจซ้ำตามกำหนด มอบเงินให้เขา 500 หยวนเพื่อไปซื้ออาหารมาบำรุงร่างกาย คุณพ่อของเสี้ยวหวังจะเลี้ยงรับรองพวกเราด้วยการเชือดไก่ แต่พวกเราปฏิเสธ เสี้ยวหวังจึงมาส่งพวกเราที่เมืองกุ้ยกั๋ง ตลอดทางได้พูดคุยสัพเพเหระ เห็นเขาอารมณ์ดีมีความสุข พวกเราก็อลลยสุขใจไปด้วย โชคดีที่การมาเยือนกวางสีในครั้งนี้มิได้มาเสียเที่ยว

ในความเป็นจริงแล้ว ผลการรักษา มะเร็งมิได้ขึ้นอยู่กับความยากดีมีจน ผู้ป่วยรายนี้เสียเงินค่ารักษาไม่มากแต่ก็รอดชีวิตมาได้ แม้ว่าจะไม่สามารถรักษาหายขาดได้ แต่สำหรับผู้ป่วยมะเร็งกระเพาะระยะลุกลามมาที่ระดับสามารถเอาชนะความตายและอาจมีชีวิตยืนยาวต่อไปอีกได้ นับว่าเป็นความสำเร็จประการหนึ่ง คนรวยมีเงินบางครั้งก็ไม่อาจยื้อชีวิตไว้ได้

ผมเคยมีโอกาสดูผู้ป่วยเศรษฐีรายหนึ่งในต่างประเทศ ณ โรงพยาบาลที่ได้ชื่อว่าเป็นโรงพยาบาลสำหรับคนรวยแห่งหนึ่ง ผู้ป่วยอายุ 80 กว่าปี ป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะลุกลามไปที่กระดูก เมื่อเข้าห้องผู้ป่วยผมถึงกับตกใจ คิดไม่ถึงว่าผู้ป่วยได้เจาะหลอดลมคอ ใส่ท่อช่วยหายใจ เลือดออกทั้งร่างกาย เกล็ดเลือดเหลือเพียง 2 หมั่น ผู้ป่วยมีสติเลือนรางพูดคุยกับผมไม่ถึงประโยคก็หมดสติไป เดิมเข้าใจว่าผู้ป่วยมีภาวะมะเร็งลุกลามไปที่ปอด แต่เมื่อดูผล CT สแกนไม่พบการลุกลามมาที่ปอด มีเพียงอาการปอดอักเสบ เมื่อดูผลตรวจกระดูกพบว่าถูกทำลายไปไม่กี่จุด ซึ่งไม่น่าจะส่งผล

ถึงขั้น “ปวดล้มเหลว” ได้ ผมถามว่ารักษาด้วยวิธีใด พบว่าผู้ป่วยได้รับยาที่ได้ชื่อว่า “ใหม่ที่สุด” และแน่นอนว่าก็แพงที่สุดเช่นกัน ผมเข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น สภาพของผู้ป่วยขณะนี้ไม่ได้เกิดจากมะเร็ง แต่เกิดจากการใช้ยา “ตัวใหม่” นั้นทำให้เกิดภาวะ “โรคปอดอักเสบที่ไม่ได้เกิดจากการติดเชื้อ” นี่เป็นผลข้างเคียงจากการใช้ยาที่รุนแรงจนยากที่จะฟื้นฟู คืนนั้น หลังจากที่ยังตรวจ ผมกลับมาที่โรงแรม นอนไม่หลับในหัวคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น จนต้องลุกขึ้นมาเขียนบทความสั้นๆ เรื่อง “เศรษฐีผู้นำสงสาร”

อาลี (จากขวาคนที่ 1) กำลังเล่าประสบการณ์การรักษาของเขาให้ศาสตราจารย์
จากรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกาฟัง (จากซ้ายคนที่ 1)